

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОІУЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's

League of America, Inc.

4936 N. 13th St.

Philadelphia 41, Pa.

Жовтень

9

October

1966

Наталена Королева

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XXIII ЖОВТЕНЬ Ч. 9

Видає Союз Українок Америки
раз у місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Олена Лотоцька, д-р Наталя Ішук,
Ірина Пеленська, Марта Тарнавська,
Наталя Чапленко, Марія Юркевич.
Листування й передплату вислати
на адресу:

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді
від січня 1963 \$5.00
Піврічна передплата \$2.75
Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 4 а. д.
Річна передплата у Франції 10 н. фр.
В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
Поодинокое число 50 центів

Зміст:

М. Рильський: Мова
В. С.: Рідна книжка
Гуртки Книголюбів
І. Пеленська: Завдання пресової ре-
ферентури
Н. Чапленко: Письменниця-казка
І. В. П.: Мова малят
Н. Королева: Мон-Сальват
Л. Б.: Новими стежками
Ната: Вже є полицка
Л. Бура: Новітня Одарка
Конкурс Перекладів
І. Пеленська: Виховна роля організо-
ваного жіноцтва
Д-р З. Ясінчук-Гріффо Від чого за-
лежить наше здоров'я?
А. Сивуляк: Легкий обід
P. Bilinsky: Report of 52 UNWLA
Branch
A. Volker: Plan Program with Ap-
peal
О. Цегельська: Ранній школяр Бог-
данко
Л. Полтава: Чи не треба їй до
школи?
Г. Черінь: В що будемо бавитись?
Г. Чернобицька: Доріжки цементові
При громадській роботі
Діма: Книжка моя, книжка

На обгортці:

Світлина письменниці Наталени Коро-
левої, що померла в липні ц. р. у Че-
хословаччині

OUR LIFE

Vol. XXIII. OCTOBER No. 9

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's

League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel DA 4-7304

Subscription in the United States
of America \$5.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$5.00
per year, half year \$2.75. Subscrip-
tion in England 1½ pound sterling,
per year. Subscription in Australia
4 Austr. dollars per year. Subscrip-
tion in France 10 n. fr. per year.

Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

**ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“****АНГЛІЯ:**

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W. 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
16a Prospect St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Дарія Мельникович
c/c No. 7 887 93 de Paris
26, rue de Torcy
Paris 18-e
France

On the Front Page:

Ukrainian writer Natalena Koroleva,
who died recently in Czechoslovakia.

На терені США

2. жовтня — Конференція Орг. Ре-
ференток — Окр. Рада США у
Філадельфії
23. жовтня — Конференція Орг. Ре-
ференток — Окр. Рада США в
Шикаго.
23. жовтня — Показ істор. строїв 64
Відділу — Окр. Рада США в
Ньюарку
8. листопада — Вих. Семінар — Окр.
Рада США у Філадельфії
11. листопада — Обід із виставкою
ляльок — 52 Відділ США у Фи-
ладельфії
12. і 13. листопада — Річні Збори
Головної Управи — Централі
США

КРИЗЬ НОВІ ФІЛЬМИ

БАХ, БАХ, ВИ НЕЖИВИ! — Bang,
bang! You're dead! — Пригодниць-
кий фільм із шпигунськими мотива-
ми. Грають Тоні Рендел і Сента Бер-
гер. Дія відбувається в Марокко й
включає багато мальовничих знімок
з околиці.

ПОКЕР ДЛЯ МАЛОЇ ПАНІ — A
Big Hand for a Little Lady. — Генрі
Фонда грає в тексанській комедії чо-
ловіка, що пристрасно любить грати
покер. Жвава гра, чудові типи давніх
поселенців.

Д-Р ХТО і ДЕЛЕКИ — Dr. Who
and the Duleks. — Фантастичний
фільм, опертий на мандрівці у про-
стір.

ДОКТОР ЖІВАГО — Doctor Zhi-
vago. — Фільм, наганий за голос-
ною книжкою Б. Пастернака.

ПОЄДИНОК У ДІЯБЛІ — Duel
at Diablo. — Пригодницький фільм
із сутичками з індіанами.

ФРЕНКІ І ДЖАНІ — Frankie and
Johnny. — Елвіс Преслі в ролі грача-
подорожника в легкій, приємній ко-
медії.

ЧОВЕН ІЗ СКЛЯНИМ ДНОМ —
The Glass Bottom Boat. — Грають
Рад Тейлор і Доріс Дей. Легка са-
тира на шпигунство.

Гігієнічні й сучасні приписи
НАТАЛІ КОСТЕЦЬКОЇ

Овочі й городина

можна замовляти в Централі США

Ціна 60 ц.

Максим Рильський

М О В А

Треба доглядати наш сад.
В о л ь т е р

Як парость виноградної лози,
Плекайте мову. Пильно й ненастанно
Політь бур'ян. Чистіша від сльози
Вона хай буде. Вірно і слухняно
Нехай вона щоразу служить вам.

Прислухайтесь, як океан співає —
Народ говорить. І любов і гнів
У тому гомоні морським. Немає
Мудріших, ніж народ, учителів;
У нього кожне слово — це перлина,
Це праця, це натхнення, це людина.

Не бійтесь заглядати у словник:
Це пишний яр, а не сумне провалля;
Збирайте, як розумний садівник,
Читайте всі Грінченкові скрижалі.
Не майте гніву до моїх порад,
І не лінуйтеся доглядати свій сад.

РІДНА КНИЖКА

У тих країнах, на чужині,
Куди закинула нас доля,
Ми зберігаєм скарб єдиний,
Із рідного ужинок поля.
Той скарб — то книжка наша рідна,
Душі народу й серця сховок:
У ньому й пісня своєрідна
І найрідніше наше слово;
В ній наших предків заповіти,
Шевченкові, Франкові думи;
З Дніпра, з Кубані в ній привіти,
Лісів карпатських звуки-шуми...
Шануймо ж, сестри, скарб цей щиро,

Ту рідну книжку на чужині,
Щоб наші й діти мали віру
В далеку рідну Україну.

В. С.

Гуртки Книголюбів

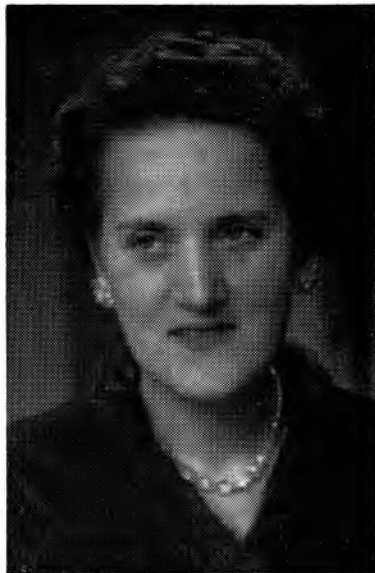
Вже кілька літ існують і діють на терені СВА Гуртки Книголюбів. Їх праця вже проявила себе в різних напрямках. Та ще не всюди вони поширились і може не всім їх ціль відома. Тому в місяці жовтні, що був у нас завжди місяцем книжки й преси, хочемо присвятити їм нашу увагу.

Гуртки Книголюбів збирають для спільної праці жінок, що цікавляться українською літературою. Форма тієї праці різна. Одні читають спільно книжки, другі лиш обговорюють їх, треті влаштовують авторські вечори, четверті дбають про розпродаж книжок. Рямки правильника доволі широкі. Ціллю кожного Гуртка є те, щоб книжка увійшла в українську хату, піднесла освітній рівень української жінки і промінювала на родину. Там де буде полицка з українськими книжками, то й діти навчатися книжку шанувати й любити. Так українська книжка увійде в наше життя і стане нашою духовою потребою. А ці заходи треба від жінки зачинати.

Наші Гуртки це вже започаткували. Їх членки у Нью Йорку, Дітроїті, Клівленді, Шикаго, Ютиці вже прочитали й обговорили сотні книжок, вітали письменниць на авторських вечорах, влаштовували виставки книжок, збирали й висилали пожертви з нагоди ювілею чи на видання книжки. Недавно тому уфундували кільканадцять примірників Антології Української Літератури португальською мовою для бібліотек у Південній Америці.

Але їх діяння хочемо поширити. В кожній місцевості повинен постати такий Гурток, а то й кілька. Бо Гуртки Книголюбів — це невеликі з'єднання із 8—10 осіб, де члени зживаються при цьому замилюванні. Найкраще коли гуртуються членки одного віку й освіти. Це влегшує їх порозуміння й плян праці.

Отже тому пригляньмося цій можливості! Подбаймо про заснування Гуртка Книголюбів у нашій місцевості! Інформації й матеріали уділить на бажання культ.-освітня референтура Гол. Управи.

П-ні Ірина Пеленська
Mrs Irene Pelensky
UNWLA Press Chairman

ЗАВДАННЯ ПРЕСОВОЇ РЕФЕРЕНТУРИ

Засяг пресової референтури США доволі широкий. У першу чергу він спрямований на контакт організації з пресою — своєю і чужою. Бо ж праця Централі, Окружних Рад і Відділів США мусять знайти своє наświetлення, свій розголос. У тій цілі Союз Українок Америки видає власний журнал „Наше Життя“. Отже зміст цього журналу і його потреби у великій мірі залежать від пресової референтури США.

Тому багато побажань XIV-ої Конвенції США було спрямовано до Редакційної Колегії журналу. Деякі з них уже здійснені, як введення виховної сторінки, рубрика „Новинки з Централі“ і т. д. Другі побажання ще чекають реалізації, як сторінка молоді (підлітків), чи жіноча сторінка в українській щоденній пресі. Вони допомогли б притягнути нам молодих читачок, чи впровадили б жіночу тематику в нашу загальну пресу.

Одне й друге завдання нелегке. Тому було б корисно, коли б при Окружних Радах створено Пресові Комісії під проводом пресової референтки. Тут можна б провадити вишкіл пресових референ-

ток Відділів, знайти й обговорити теми для загальної преси, проводити деякі інтерв'ю, шукати доступу до чужомовної преси.

Завданням цих Комісій було б теж улаштувати журналістичні сесії, провадити пресові семінари, поручати пресовим референткам фахову пресову літературу, інформувати про українську жіночу пресу в світі.

Пресова Комісія Окр. Ради могла б створити архів дописів про працю Округи. Також повинна мати перегляд Союзянок округи, що володіють пером, та заохочувати їх до участі в нашій і англomовній пресі. З-поміж пресових референток та дописувачок можуть згодом вийти здібні журналістичні сили.

Пресові Комісії чи референтки повинні бути в тісному контакті з журналом „Наше Життя“. Їх думку чи пораду Редакційна Колегія журналу дуже радо сприймає і до неї достосовує матеріал. Пресові референтки повинні стати лучником між Ред. Колегією і читачками.

Поширення журналу на терені організації й поза нею — є теж одним із завдань пресової референтури. Про те повинні дбати пресові референтки Відділів у першу чергу. Кожній новоприєднаній членці треба запропонувати журнал, але й підтримувати його у давніших членок. У тій цілі пресові референтки Відділів полагують на ширших сходах збирання й пересилку передплати; це дуже влегшує членкам її вплату.

Тому кожен, хоч би й найменший Відділ, повинен вибрати пресову референтку. Її основне завдання — дбати про дописи з праці Відділу і збирати передплати від членок. Згодом, як член Пресової Комісії вона може спеціалізуватись у якомусь напрямку чи знайти ширший засяг праці. Але її основні завдання для Відділу необхідні.

Бо ж пам'ятаймо, що згадка й оцінка нашої праці в пресі — творить громадську опінію про нас. А для нашого членства є ча-

У вересні ц. р. голова Централі п-ні Стефанія Пушкар відбула об'їздку наших Відділів у західних стейтах Америки. Розпочала її відвідинами Фініксу (11. вересня), потім сплинулась довше в Лос Анджелесі (13.—16. вересня). Час від 18-го до 23-го вересня провела у Сан Франціско, щоб обговорити справи тамошнього Відділу США, а 24.—25. вересня відвідала Мінеаполіс, Мінн. Дня 25. вересня прибула до Шикаго, де провела тиждень у зустрічах із місцевою Окр. Радою США. Дня 3. жовтня ц. р. пані голова повернулася до Філадельфії.

У днях 7.—9. жовтня ц. р. у Нью Йорку відбувся IX. Конгрес Українського Конгресового Комітету Америки, нашої центральної громадсько-політичної установи. У ньому численно взяло участь наше зорганізоване жіноцтво. Почесна голова США п-ні Олена Лотоцька засіла у президії Конгресу, як член Екзекутиви УККА. Союз Українок Америки репрезентувала голова п-ні Стефанія Пушкар. Були присутні члени Краєвої Ради, пп. Катерина Пелешок, Осипа Грабовенська, Івана Рожанковська, Лідія Бурачинська. Поблизькі Окружні Ради й Відділи США вислали численних представниць.

Дня 12. і 13. листопада 1966 відбудуться Річні Збори Гол. Управи США у Філадельфії. Це будуть перші Річні Збори після XIV. Конвенції США, що повинні виявити успішні почини цієї каденції. Екзекутива, Референтки Гол. Управи і Голови Окр. Рад зложать звіти за перший рік своєї праці.

сто єдиним і найбільшим признанням за їх працю.

Тому з радістю згуртуємо в Пресових Комісіях талановиті „жіночі пера“, щоб вони станули ще краще, як дотепер — на службу США та його ідей.

Ірина Пеленська
пресова референтка
Гол. Управи

Письменниця-казка

(З приводу смерті Наталени Королевої)

Нещодавно до нас через київську „Літературну Україну“ дійшла звістка з Праги про смерть у віці 78 р. української письменниці Наталени Королевої.

Коли обкинута тепер духовим зором її завершений життєвий і творчий шлях, то доводиться сказати, що це була, як на українську дійсність, казкова людина, казкова письменниця. Усе бо в неї надзвичайне — і життєпис і творчість.

Її життєвий шлях широко обговорила українська преса з нагоди її 70-ліття. Через малодоступність джерел туди вкралось багато помилок і суперечностей, що їх сама письменниця спростовувала у тому ж році у „Прометей“ й у „Вірі й Культурі“. Та найкраще це вяснить її автобіографічна повість „Шляхами і стежками життя“ що ще не появилася книжкою. Тому не будемо над тим спинятись.

Коли говорити про творчість Наталени Королевої, то насамперед виникає питання: Як це сталося, що ця незвичайна жінка, що знала досконало 9 мов, в тім числі й арабську, стала саме українською, а не якоюсь іншою письменницею? Не можна її порівнювати з тими письменниками, що хоч були неукраїнського походження, але підлягли чарам української стихії, вивчили українську мову і збагатили українську літературу. Перебування її на Україні були майже випадкові, жила вона в неукраїнських аристократичних сферах і тоді говорила напевно не по-українському. А щодо її національності, то сама вона писала, що „Еспанія була й буде завжди моєю батьківщиною“. Україна — говорить вона — є для мене куточком грецької Аркадії, в якій залишилось, може, більше відгуків Гелляди, ніж у сучасній Греції, на яку різні негеленські впливи поклали свою пату“. Так говорить її устами археолог, вчений історик, зокрема старої і середньовічної діб. Це був основний її

фах, але будучи людиною з мистецькими здібностями, не могла не захопитися і літературною творчістю. І от на цьому полі доля дала їй такі життєві умови, що визначили цю її творчість, як творчість українську. Без сумніву це сталося внаслідок її одруження з українським діячем В. Королевим-Старим. Отже, єдиним джерелом її знання про Україну залишається її чоловік та, може, ще недосліджені її контакти з праязким українським, еміграційним середовищем. Але надхненником, напевно, був її чоловік Королів-Старий, що писав і сам українською мовою.

„...Він навчив мене української літературної мови, навчив засобам, як писати...“ свідчить сама письменниця. Вона наводить його слова: „Напиши це! Хто з українців знає середньовіччя так, як знаєш Ти? А це ж цікаве! Так повстала моя перша книжка „Рік 1313“, видана в 1935 році („Гомін України“, № 1 (160) 1958). Додати до того її заінтересування релігійні, про що письменниця пише: „Я завжди цікавилась релігіями, студіювала їх. Бо ніщо так не вяснює психології народу або й окремих людей, як їхня релігія чи антирелігійність“.

Ці заінтересування визначили напрям творчості письменниці. Була це тематика світова, бож не знаючи української дійсності, не могла про неї писати. Тут можна провести певну аналогію з творчістю Лесі Українки, що також перебувала переважно поза рідною батьківщиною і писала на різні біблійні та інші зачерпнуті з літературних джерел теми. З українською тематикою, це книжка „Легенди старокиївські“, видана в Празі 1942 р. з такою присвятою: „Мому дружині В. Королеву Старому, що вивів мене з інших далеких шляхів на шлях українського письменства“. Залишаючи фахівцям дослідження її літературної творчості, обмежимося тільки списком її літературних творів.

„Во дни сви“ (1935), „Без коріння“ (1936), „Інакший світ“ (1936), „Предок“ (1937), „Сон тіні“ (1938), „Подорожній“ (1956), „Quid est Veritas“ (1961). Не надруковані „Місячні Арфи“ і автобіографічна, великого розміру повість „Шляхами і стежками життя“, що напевно вяснить багато суперечних даних про письменницю.

Звичайно, такий характер її тематики аж ніяк не зменшує вартості її творів, ба й навпаки: вона, як і Леся Українка, розширила тематичний засяг українського письменства, збагативши його цим. Свої теми і свої образи людей вона розглядає по-своєму, оригінально так, як до неї ніхто ще не писав, бо в неї талант оригінальний, вона вроджена творча натура. Ідейно-моральні християнські принципи проймають усі її твори, у неї немає беззмислового „мистецтва для мистецтва“, але в неї немає й примітивного моралізаторства та тенденційності. Вона ніби водить читача за своїми героями, показує їх у дії й переживаннях і цим дає читачеві змогу робити самому висновок. Треба згадати про її переклади з латинської і еспанської мов.

Її твори тепер є недоступні, бо воєнні дії унеможливили їй стати такою популярною, як це могло б бути. До популяризації Наталени Королевої в Еспанії причинився Дмитро Бучинський, що з нагоди її 70-річчя, написав статтю в еспанській мові „Наталена Королева“, яка була передана для еспанських слухачів через Еспанське Національне Радіо в Мадриді, дня 27. III. 1958 р. і видрукована по-українськи в часописі „Українець“ (Париж). Другу статтю теж в еспанській мові „Наталена Королева — українська письменниця еспанського кореня“ через Пресову Агенцію ФІЄЛЬ в Мадриді, надрукували сім обласних щоденників.

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

На виховні теми

Мова малят

Ми одержали листа від п-ні Р. Довжанської з Англії, в якому вона пише: „У Вашому цінному журналі „Наше Життя“ за червень ц. р. Ви ввели дуже корисну сторінку „Розмова з мамою“. Виховання наших дітей на добрих українців тут на чужині — дуже складна справа. В мене є донечка, 3-літня. Живу серед англійців. Чує кругом англійську мову, але не розуміє її. Боюсь, що вона може почуватися меншевартісною, коли в школі не буде знати англійської мови. Як маю поступати в цьому випадку?“

Навчання чужої мови, чи загалом мов, це є справа, якою цікавиться більше матерів, тому хочемо відповісти на цей запит дещо ширше.

Слушно робить п-ні Довжанська, коли вже тепер цим турбується. Бо в чужому оточенні треба справу мови вирішувати зараня. Перш усього мусимо собі усвідомити, що дитина є „різномовне створіння“, цебто, що вона може без шкоди для одної мови засвоювати інші.

Наведемо один приклад: дитина багатих батьків, англійців, що жили в Китаї, говорила плинно трьома мовами — англійською, французькою і китайською. По-англійськи говорили до неї батьки, по-французьки її нянька, а по-китайськи служба й сусіди. Ці особи ніколи не змінiali своєї мови, дівчинка ніколи не звернулася до служби по-французьки, а до мами по-китайськи. Якщо вона це пробувала робити, не одержувала відповіді.

Передумовою до того, щоб дитина не мішала мов, щоб узагалі не було труднощів із-за дво- або більше-мовності — примінюється відповідна метода навчання, в якій кожна мова мусить у дитини лучитися з іншою особою, тобто: кожною мовою повинна говорити до дитини інша особа.

Висновки з того були б такі: українська дитина в українській

родині повинна говорити по-українськи. Чужою мовою повинен говорити з нею хтось з-поза родини.

В мішаній родині дитина може говорити двома мовами, але батьки не повинні змінати мови, не переходити що-хвилини з одної мови на другу. Тоді дитина розгубиться і не знатиме ніодної мови добре.

Але й коли дитина дошкільного віку не вчилася чужої мови і говорить лиш по-українськи, то не треба боятися, що вона не дасть собі ради в чужій школі, чи передшкільлі. По трьох місяцях діти звичайно пізнають уже мову й говорять нею, а до року стають добрими, а часом і найкращими учнями. Теж нема потреби забороняти українським дітям гратися час-від-часу з дітьми чужинців. Головне, щоб українська мати говорила до своєї дитини рідною мовою і навчила цю мову любити, а чужу шанувати. **І. В. П.**

Розмова з мамою

Мати питає: Чи треба дитину силувати при їжі, якщо вона не хоче сама їсти?

Силувати не треба, бо це помагає лиш на короткий час, а можете дитині сприкрити їжу на довгий час.

Якщо ваш лікар ствердив, що в дитини немає якоїсь хворобливої причини неохоти до їжі, тоді вважати, щоб не перегодувати дитини, як теж

не годувати в невідповідний час; деякі діти не мають апетиту після денного сну, інші після нічного, або тоді, коли чимось схвильовані. Тоді краще відложити їжу на пізніше.

Важне є, щоб дитина мала багато руху на свіжому повітрі. Коли вона „вибігається“ — їсть краще.

Найкращим засобом для правильного споживання їжі є система. Годувати все в той сам час, на тому самому місці, при тій самій обстановці.

Деяких дітей привчають їсти при казці, іграшках, музиці, телевізії тощо. Зла в тому немає, але краще без того, тим більше, що такі засоби діють лиш на короткий час, а дитина потім очікує постійно розваг при їдженні.

Не треба, щоб дитина вважала своє їдження центральною подією середовища, але природною справою, потребою її, а не матері.

Буває, що діти в певному віці їдять мало, а за рік-два дістають „вовчий апетит“. Тому не треба надто перейматися, коли здорова дитина їсть небагато в даному часі.

Якщо дитина при обіді перебирає у стравах, не давати жадної. Повинна їсти все, що подається, хоч би в малій кількості. **Калина В.**

ЯКА ПОВИННА БУТИ МАТИ?

Ласкава, як тихе літо,
Весела як весняний жайворонок,
Чиста як сльоза,
Здорова, як вода.

(З народньої словесности)

Немає друга понад мудрість,
Ні ворога над глупоту,
Так, як нема любови в світі
Над матірню любов святу.

Іван Франко

ДОРОГІ СОЮЗЯНКИ! УКРАЇНСЬКІ БАТЬКИ!

Майбутнє української спільноти в Америці буде таке, якими будуть Ваші діти. Почався новий шкільний рік у наших Світличках. Нехай же вони стануть — побіч батьківського дому — основою національного виховання наших дітей!

Звертаємось із закликом до Вас — збільшити число наших Світличок. Українська Дитяча Світличка повинна знайтися не тільки в кожному українському осередку, але в кожній дільниці, де живуть наші люди. Шкільна Рада УККА віддала дошкільне виховання в руки проводу СУА. Отже мусимо доложити всіх зусиль, щоб число Світличок збільшити. Для того треба тісної співпраці Відділів СУА і батьків. Розгляньте в найближчому часі можливість засновання Світлички у Вашій дільниці!

ЕКЗЕКУТИВА СУА

Мон-Сальват

„...стародавню ж статую Мадонни Монсератської вкрито в гірських схованках, як за часів диких маврів...“

(З часописів 1937 р.)¹

— ...Що ж аль-Кораном заборонено поклонятись людським подобам, то ухвалено: зображення Ум-Маріям² спалити, на місці ж її храму поставити святиню єдиного, вічного й всемогутнього Аллаха“.

Урядник мавр скінчив читання декрету. Проїшов між християнами спокійний, без охорони й без зброї. Переможці були певні: переможені приймуть все без суперечок.

Якусь хвилину тривала мертва мовчанка, але раптом прорізав загату гнітучої тиші жіночий зойк. І повинно полився плач у Божому храмі. Сухими, блискучими з безсилої розпуки очима дивились на статую Св. Діви чоловіки.

— Мати свята!.. Рятуй нас!.. — вирвалося голосне ридання й втопилось у загальному плачі.

— Нас... нас...

„Нас, нас! Не святощі, не віру, не Волю!..“ — хитнулось серце в старого єпископа дом³ Педро. І громами небесними впало з казальниці терпке, як і всяка ширість, слово. Нестриманий, войовничий дух єпископа, ченця-бенедиктина, метав блискавками слова, аж підкидав ветхою схованкою його — кощавим, похилим тілом.

Очі „пастви“ боязко оглядались, як оглядаються люди по кожному громовому удару. І ті погляди назад — мимохіть тягли до дверей. Одиниці й менші гуртки посувались нестримно до виходу.

Бо ж... Добре старому ченцеві, що його вже обіймає смерть. Добре йому, що не має ні дітей, ні родини, ні майна. А хто ж у цей час має певність у приятелі, на-

віть у браті?! Хто ж впізнає хруня, маврського шпика, перекінчика тут же, в церкві?! Видима річ: ненависні чужинці, маври. Невірні й підлі... Таж тільки біля них і проіснуєш!.. Як же без них? А карають?.. Так тільки ж тих карають, хто без потреби сперечається з ними...

І дом Педро скінчив своє слово в порожній церкві.

Лишився тільки один слухач: молодий лицар Евригон. Стояв навколішках перед вирізьбленою з темного дерева митцем-євангелістом Лукою поставою Богоматері. Дивився й згадував, що відкілясь здалека привіз її сюди святий апостол Яків.

— На погалу невірним єдину правдиву подобу Богоматері?.. Ні!.. Ти зробиш чудо, Мати з Дитятком!..

Та лицарську молитву перервали вояки. Частина простувала до єпископа. Навіть чемно вклонились йому, бо ж написано в Магомета: „Імама⁴ шануй, хоч і ворожого: Богові єдиному він служить“.

— Бунтівничі слова твої, християнський імаме! Потягнути мусять вони кару. Та що вірний ти вірі своїй, — згорши завтра вкупі з своєю святинею.

Евригонові ж сказав маврський старшина:

— Якщо виречешся блудів своїх, можеш стати вояком володарем.

На те Евригонова рука зробила рух до меча. Та вхопила тільки повітря: християнам, навіть і лицарського роду, зброю було взято.

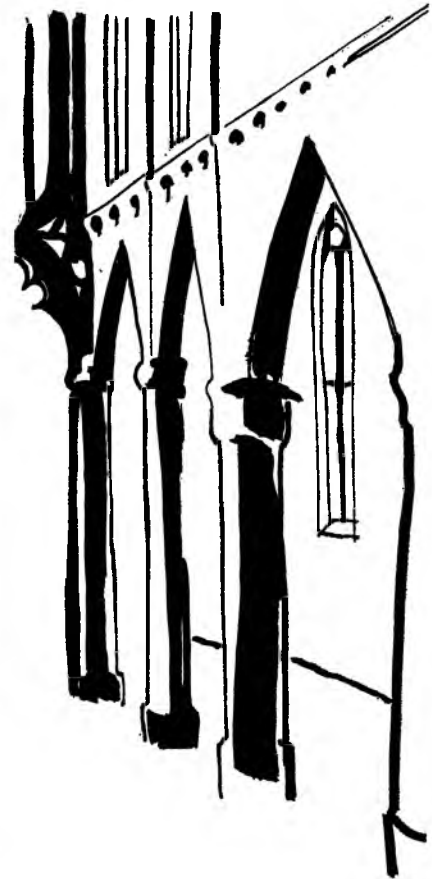
— Перекажу володареві твою відповідь, — посміхнувся мавр.

— Тим часом і ти лишися тут. — Заграв вусом: — Може не дозволить твоя богиня згоріти в огні такому вогненному серцю!..

Застогнали важкі, великі двері церковні, востанне замкнулись навіки...

— Початок чуда, сину мій! — промовив єпископ: — Мати Божа

⁴ Імам — священник.

послала тебе. Є надія: твої м'язи могутні й може зо мною німечним підважимо камінь... Тоді ж, як за часи Іродові, „взявши Дитину і Матір її“, сховаємо, доки виповниться час. Хай станеться по вірі твоїй!

— Боже, Боже!.. Меча вложи в руку цю, — підніс угору правицю Евригон.

— Марний меч там, сину мій, де вже не доходить слово до душі.

— Ні, отче! Ніколи не марний меч!.. Навіть і там, де вже й слова марні, — може дзвеніти він.

— Гаразд! — блиснули вогником ченцеві очі. — Стривай!..

За хвилину ж він сховався знову сходишками до нави. В його руках блищав стародавній Толедський меч:

— Візьми! Налезав він непереможному!

Лицар поцілував хрест дорогоцінного держална й сині відблиски лева.

Тихо зняли з трону статую. Була напрочуд легка, бо ж дерево вже висохло, як трут. Огорнули найдорожчими ризами, а тоді по-

¹ Гора спасіння, в Іспанії.

² „Чорна Марія“.

³ „Дом“ — скорочення „Домінус“, титул ченців-бенедиктинів.

чали підносити камінь-ляду, що мав затулювати вхід — так говорилося здавна — в підземну крипту — гробницю ченців. Тяжкий був камінь, але велика сила в м'язах і безмежне завзяття в серці лицаря — перемогли.

— Візьми, сину, свічі й люцерну і йтимеш за мною мовчки, бо ж беру з собою і Святі Тайни.

Востаннє вправ перед престолом навколійшки єпископ, сховав у нагрудну „капсу“ Св. Причастя, немов би йшов до вмираючого, нагнувся до огорнутої статуї й за мить обидва нечутно зникли в отворі.

Слизькі сходи провадили додолу, немов до осередку землі. Нарешті хідник розширився. Стали.

Тьмяне світло свічки облизувало стіни підземелля, що виглядало, як велика миска: вузьке внизу й широке вгорі. Підземний шлях розгалужувався: широка шия вела просто мов тунель, вузька щілина мала сходи на гору. Чернець завернув до вузького хідника. За недовгий час хідник розширився. Єпископ обережно положив поصاتню ношу на виступ. Узяв з рук лицаря свічку й застромив у залізне кільце, що було в стіні. Світляний промінчик упав на залізні поржавілі підойми. Єпископ молився. В Евригонове вухо падало тихе шепотіння:

— „Ти бо єдиний непомильний!“ „Ти бо єдиний, непомильний!“

І при тих словах чернець підводив то одну, то другу підойму.

Евригон учув: у тій кам'яній мисці, що була під ними джюрчала води. Ще за мить нестримний шум водоспаду заглушив брязкіт і скрипіння залізних підойм. Чути було, як у темряву бурхливими потоками гнала вода й з різким скреготом зачинялись в долині важкі залізні шлюзи. Лицар зрозумів: чернець затоплює хідник, в кам'яній найглибшій залі робить озеро...

За недовго в щілину потягло свіжим повітрям, здалека замерехтіло бліде, блакитне світло. Ось і вихід. В долині глибоке провалля. Перед очима гострі, зубчастим довгим силуетом, мов стара пилка, стоять нерівні скелі Мон-Серату. Випинаються до неба, виростають одна з одною. А за

ними бліда запона місячного сьйва.

Втікачі почали креслити провалля стежками-серпентинами, аж вийшли на ширший шлях. Але не стримувались, не відпочивали. Тільки перед світом задержав їх на мить дзвінкий ослячий крок у лункій тиші. Був рівний і спокійний: безпечний їздець дримає у сідлі. В щілині між урвищами скель показався білий плащ маврського вояка.

Сховатись? — Нема де: вузьким зикзаком в'ється доріжка над прірвою. А над стежкою — стрімка скеля. Відступити?.. — Хіба тільки в смерть!..

Евригон обережно спускає на землю святий тягар, поспішно робить кілька кроків уперед і вліпає в заглибину скелі. Ось виткнулась біля нього голова білого ослика. Ліва лицарева рука вже тримає його за храпи, а права блиснула в повітрі. Під плащем розкинувся на мить руки їздець і, мов птиця, мов лунь, без крику й без стогону шугнув у провалля.

Чернець спустив очі:

— Твій суд, Боже!..

Мовчки припелили на сідлі святу статую, прикрили ризами й подались все вгору й угору. Не оглядались: бо в прірвах смерть, в долинах неволя. А в небі ще світила велика ранішня зоря саме над шпилем Мон-Сальвату.

Таємні гори Мон-Серату. Загадкові до них стежки. Чи ж диво, що в них сховано святиню, а в ній келих містерійний з пречистою кров'ю Христовою — Святий Грааль?.. Ніколи не вмере той, хто причаститься з таємничого келиха.

Здається Евригонові, що душа розтулила широкі, міцні крила й рветься до чистої, ясної зорі. І летить душа вільна в безмежні простори, в ті, що поза світом, поза стражданнями, неволею, небезпеками, болістю й кривдами. Бо ж світ зникає для того, хто наближається до Святого Граалю. Але ж зникають і вони для світа...

І з тої ночі вже ніхто в смертельних не бачив ні лицаря Евригона, ні єпископа дом Педро. Не бачили також довго-предовго „Єдиної правдивої подобі“ — Святої Диви Монсератської...

Вранці згорів на попіл Барцельонський храм Богоматері. Певен був ворог, що згоріла в ній і посвятна статуя, й ветхий чернець з міцним юнаком-лицарем. Та пастухи з гір розповідали:

— Самі ж ми бачили чудо предивнее: Пречиста Діва верталася знову до Єгипту. Йосиф, старенький, похилений, сивий провадив ослика біленького. Зоря Вифлемська світила над ними. А за ними — з блискучим мечем ішов охоронець Святої Родни — Святий Юр... Ні, не взяти Іродам Діви з Дитятком!..

І минали століття, минали за поколіннями покоління, заносили в забуття й ворожу лють, і безсилу розпуку, ховали з собою й ті думки розбіжні, що були причиною кривавого бою. На місце старих приходили нові пастухи. Як перед тисячами літ, грілись біля багаття й дивились на ясні зорі. Бо що незмінне в бігу життя? — Ясні зорі на небі, й убогі пастухи — на землі!

У темній скелі — ясна печера. А в ній — Свята Діва. З обличчя — темна, як мешканці гір, а в шатах блискучих, — як мешканці неба. І рученьки простягає Дитинка Свята, і кличе голосочком срібним:

— Ідіть же до Мене змучені, обтяжені, голодні!..

Біля Дитинки молиться Тінь: похилий, старий пустинник. Увесь прозорий — кам'яні скелі видно крізь нього. А обіч, спершись на блискучий, незаржавілий меч, чекає лицар. Жде, поки шикуються в лави до бою нове військо...

І знову, і знову, як раніш: падають пастухи на обличчя свої, кланяються чудові й перші приносять радісну вість:

— Молиться в горах Святитель. Очікує Вождь. І Мати Божа в зорянім вінку повернулася з Єгипту в Землю свою. Йде спасіння з Мон-Сальвату, де сховано: слово і меч!..

Ах, доки ж, серце скель — милосердніше за серця людські — вкриватимеш іще від люті людської —

...Дитину Святу і Матір Її?..

Новими стежками

Це не стежка, а справжня лісова дорога, що веде до табору „Стежок культури“. Нею ходять молоді ноги, ступають викладачі, а інколи проїде й авто. Зрідка трапляється, що проскочить заєць або перебіжить молода серна. Але на дорозі надто гамірно...

Бо ж вона вливається в табір „Стежки Культури“. Отих шість великих шатер, що розміщені півколом поміж деревами. Мале шатро для „булави“ зовсім губиться біля них. А тут згуртувались під таємничими назвами — „Дві гітари“, „Тринадцять химер“, „Лисиці-сестриці“. Це ті, що люблять незбагнене й загадочне. Закохані в літературу замешкали в шатрах „Лісова пісня“ і „Зів'яле листя“.

Тут, у лісовому затишку відбувається незвична дія. Пливуть думки, мерехтять кольори, лунають звуки — а все на те, щоб передати молодим умам і серцям силу нашої культури. Говорять письменники, журналісти, музики, мистці... і дивляться в оживлені молоді очі. Чи може бути краща публіка?

Не журімся тим, як вона це сприймає. Щось пройде мимо вух, щось вона не так зрозуміє, але

щось западе глибоко в душу. На те й створено Гуртки — літературний, драматичний, образотворчий, музичний, перекладів — щоб закріпити враження. Тут, після прослуханої доповіді, розв'язуються язики. Захоплення, критика, негодування — чергуються з собою. І з'являється охота — спробувати своїх сил.

І ось у літературному — пишуть вірші Дарія Лада, Христя Гордієнко, оповідання Оксана Маркарушка, Ляриса Дячок, силуетки Рома Савчук, Ярослава Коморовська. А в драматичному вивчають ролі Маруся Квіт, Леся Леуш, Леся Яцків, Оксана Процик. У мистецькому малюють Лілея Волянська, Адріянна Скаб, Наталка Гусар. А в музичному — слухають та співають — Ніля Чума, Богданна Волянська, Галя Гнап, Христя Чорна. Над перекладами працюють — Марта Скаб, Ліда Волянська, Тетяна Герич.

Вершком усього — це „ватри“. Темінь ночі й палахкотіння вогню! Все, що накопичилось впродовж дня, всі думки й бажання — виливаються тут у пісні, у вірші, у танку. У півтеміні сяють молоді очі, лунають молоді голоси. Вони

тоді — одне велике ціле — ота дівоча громадка, що об'єдналась у пізнанні української культури.

Ось послухайте голосу, що передає враження такого вечора в одноднівці „Світлотінь“:

„Літній вітрець повівав над горами, і сумерк сідав над ярами, коли пластунки рівними лавами сходили на ватру. За кілька хвилин, спустіле місце ожило, загомоніло молодим сміхом та дружньою розмовою. З-поміж групи пластунок виступили дві юні постаті. Стрункі силуетки нахилились над ватрою. Запанувала святочна тишина. Блиснула іскра вогню. Перед юнацькими очима затріскотіла ватра і синнула в небо назустріч зорям тисячі ясних іскор.“

Ми сиділи захоплені чарами ночі. Немов самоцвітами заблистіла трава. Сяйво ватри залило всю долину й охопило нас своїм теплом. За хвилину понісся гомін пісень долинами, верхами. За піснею пісня, інсценізація віршів і читання творів. Наше серце горіло любов'ю й новим знанням, що його черпало від доповідачів.

Ще лиш мент і вже ватра погасне. Кінчить теж свій лет заворожена ніч. Ще догоріє згарище ватри і це поволі завмирає.

Залунало притишеним співом „Ніч вже йде“ і, здавалось, що між зорями так ясно, ясно світила одна. Ми далеко від України, але й близько. І з нами Бог“.

Ліда Тарнавська

Бже другий рік відбувається в горах Кетскілу цей табір, де українська культура проникає в молоді душі. Влаштовує його курінь „Перші стежі“.

Згадаймо й тих, що підготували й кермували цим „крутіжем“. Командантці Валі Ширай, бунчужній Софії Геврик, писарці Марті Трофименко і програмовій Лярисі Онишкевич наше признання. Цей вклад їхньої праці колись повернеться в умах і серцях молодих звелічників нашої культури.

Л. Буря

Чи Ви були на останніх ширших сходах Відділу? Присвятить один вечір у місяці на ту зустріч!

„Книжко моя, книжко!“
Діма

Якось пішла я відвідати свою знайому. Ви знаєте, котру? Ту саму, що в оповіданні Докії Гуменної „Нема полицки“ так чудово влаштувалась тому три роки. „Піду, — думаю, — подивлюся, є вже в неї полицка на книжки чи немає“.

І що ви думали б? Справді, вже є! Чудовий дім, прекрасне влаштування, телевізор, авто... Ну, і... полицка. Та ще й повнісінька книжок. Кинулась я до них, читаю: „Encyclopedia Americana“.

— О. — кажу, — то ви вже бібліотеку збираєте!

— Та де там, — відповіла знехотя. — Прийшов до нас агент та так мене умовляв, так переконував! Заглядав у кожен куток та показував, що немає в хаті ніодної книжки... Так я вже на відчипне взяла на сплату оцю енциклопедію. Непогано виглядає. Проте вже більше нікого до хати не пушу...

— А це прекрасна річ, — показала я на комбіновану шафу з полицкою під скло. У ній була на верху розставлена кераміка, на другій полицці річники „Рідерс Дайджест“ в яській оправі з золотими літерами. — Звідки це у вас? — спитала я, знаючи, що вона не дуже володіє англійською мовою.

— Та виїжджав мій мешканець і це залишив, а воно так пасує до цієї шафи.

— А українських книжок у вас немає? — спитала я несміло.

— Та є кілька, мусіла їх сховати, така вже мізерота, що на

Вже є полицка

видному місці не можна їх поставити.

— О, не кажіть так! Є й у нас гарні видання. А зрештою, не тільки зовнішній вигляд визначає вартість книжки...

— Так, але чи можна їх виставити, що не псували естетичного вигляду кімнати? Подивіться — кожна іншого формату та й ледве держиться купи... — сказала господиня, вийнявши з останньої шуфляди три книжечки.

О, бідна книжко українська! Ти затовста або затонка, зависока або занизька, затверда або зам'яка, задорога або задешева! — подумала я. Набралась я відваги та й кажу:

— А знаєте, властиво книжка не є тільки для декорації, книжку треба читати, а тоді й полюбите її. Часами відбиті пальці і розлізла сльоза на її сторінці — це найбільша нагорода для неї. Золоті літери — це не все! І я оце до вас прийшла, щоб ви причинились до того, щоб українська книжка була в кожній хаті. Жовтень — місяць української книжки, минає, а вона у вас, що так прекрасно влаштувалися, знайде своє місце. Є де поставити її...

— Я так і знала, — трохи незадоволено промовила господиня, — що ви прийшли недаремно. От і вір тепер приятелям!

— Добра книжка — це чи не найбільший наш приятель.

— Хто має час читати? — уже роздратовано відгукнулася господиня. — А в мене за роботою ніколи й угору глянути...

— А ось енциклопедії ви не читаете, а купили! Чому не зробити того хоч би вряди-годи з українськими книжками? Але я вірю, що знайдеться у вас вільна хвилинка і ви заглянете до того найвірнішого приятеля. А про декорації та позолочені палітурки не журіться. Автім, якщо ми будемо купувати українські книжки і тим допомагатимемо в їх виданні — вони й краще виглядатимуть... Напишемо до фонду „Слова“, щоб їх видання були одна-

кові, в гарній оправі, з золотими літерами й пристосовані до ваших полицок.

— Та хай подумаю, — зітхнула господиня. — Може щось і зроблю...

— Та заки щось зробите, заходьте ще в цьому тижні на сходи Гуртка Книголюбів. Запевняю вас, що зустрінете там найсимпатичніших і найінтелегентніших пань нашого міста. **Ната**

БЮРО СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ

Від 12. травня ц. р. у Філадельфії існує Бюро Суспільної Опіки ЗУАД-Комітету, засноване з ініціативи всіх громадських організацій, що займаються сусп. опікою. Ним завідує п-ні Олена Лотоцька, почесна голова СУА. Вона поставила собі за завдання розробити цю ділянку, що вже здавна була запланована.

Впродовж чотирьох місяців Бюро Суспільної Опіки ЗУАД-Комітету полагодило 25 випадків. Це були в більшій частині пенсійні справи того роду, що вимагали окремих заходів. Наприклад — нездібність до праці в людини, що ще не досягла пенсійного віку, міська допомога для людини, що має надто малу пенсію ітп. Траплялись також прохання шпитальних інтервенцій, коли треба було старатись за відписання шпитального рахунку, чи в'яснити в лікарів потребу спеціального лікування. Провелись заходи за уділення шкільних стипендій. Навіть спори між працедавцем і робітником чи подружні незгоди наладнувались у Бюрі Сусп. Опіки.

Години урядування встановлено тепер на середу 1—8 год. і четвер 10—5 год. Бюро Суспільної Опіки приміщене в Домі ЗУАД-Комітету, 5020 Олд Йорк Ровд у Філадельфії. Воно є першою станицею того роду. Треба сподіватись, що ЗУАД-Комітет поширить їх у співпраці з іншими організаціями суспільної опіки й на інші наші осередки в ЗДА.

Чи Ваша приятелька вже має „Наше Життя“? Якщо ні, то подаруйте їй його з нагоди свят чи іменин!

Новітня Одарка

Твин - Ситі, „місто-близнюки“, має щось привабливого в собі. Вже сам клімат у „країні сотні озер“ обіцяє рясну зелень і прохолоду. А наша там громада дивує нас усе цікавими подіями. При Міннесотському університеті постав український архів. У Міннеаполісі виходить єдиний український музичний журнал. Хор „Дніпро“ відзначається незвичайно стильними строями, а перекладач Оксана Соловей дістала першу нагороду 6. Літ. Конкурсу СФУЖО. Хіба не досить досяг для одного українського осередку?

Тому з зацікавленням привітали ми ще один український талант із „близнючого міста“. Впродовж 1964/65 рр. співачка Оксана Бринь відбула концертну об'їздку в містах Канади й Америки. Торік завітала вона на схід Америки і на початку вересня здивувала гостей Союзівки своїм могутнім сопраном. А в листопаді 1965 р. вона співала Одарку в „Запорожжі за Дунаєм“ у Дітроїті.

Розмова з Оксаною Бринь розвинулася в живе враження. Це вродлива жінка середнього віку з багатим внутрішнім життям. Літературні справи, громадське життя, виховні проблеми — все цікавить її нарівні з музичним світом. Мимохіть треба обмежуватись у розмові, щоб дійти до суті її музичного обдарування.

— Так, найлюбіше мені — це пісня. Вона живе в мені і я живу в пісні сотнями образів і персонажів, відповідає Оксана Бринь на запит. І розказує далі, як що пісню плекали в її родині, як підо впливом Гната Хоткевича розкоренилась традиція бандури. Вже в ранньому віці мала Оксана стала вчитися гри на фортепіані, а по закінченні середньої школи їй простелився шлях у Харківську консерваторію. Там у класі співу проф. Голубева почала вона перші кроки в опануванні вокального мистецтва. Вже під час мандрівки короткий час вчилася у проф. Йохи, викладача вокалу

Київської і Львівської консерваторії. Проф. Йоха вщипив їй запал до праці над голосом та віру, що вона її ніколи не сміє покинути. Це навчання українських педагогів завершив проф. Мартиненко, впроважуючи її у працю над музичним твором. А потім уже в Америці це продовжували американські педагоги. Проф. Бертолд Буш допоміг їй розвинути голос, а вчителька Дана Пігорс працювала з нею над інтерпретацією творів.

Оце коротко перебіг музичної освіти. А поміж тим — скільки подій і переходів! Найперше — одруження з о. Миколою Бринем, теж замилюваним у музиці і співі. А потім материнство, що принесло безліч радощів, але й журби та хвилювань. Велике переселення, що закинуло молоду родину на „край нашого світу“ до Міннеаполісу. І здобування прожитку для малої громадки, що виросла до шести душ.

Служіння українській пісні обіймає не тільки виступи пані Оксани. Заснувавсь хор „Дніпро“ під досвідченою орудою о. Миколи. І ось — вокальна підготовка хористів, відповідне ознайомлення з твором і його автором, підготовка нот — це все діло рук його дружини. Став виходити музичний кварталник „Вісті“, що тепер завершив своє 18-те число. І в ньому Оксана Бринь подає музичні огляди, але й пильнує розсилки та передплат журналу. А коли треба в загальній пресі підготувати музичну подію, тоді співдіє теж її перо.

Писання стало другою пристрастю Оксани Бринь. Нариси, п'єси оповідання почали народжуватись у часи „безділля“ між одним музичним виступом, а другим. І то вночі, коли дитвора вже спить, а картини чи проблеми не дають заснути. Тоді зарисовуються теми, тут і там друкують під псевдонімом.

Бо спів і музика стоїть у співачки на першому місці. Кожному творові, кожній нсті хотілось би надати повноти, досконалости. З

Співачка Оксана Бринь
Singer Oksana Bryn now residing
in Minneapolis, Minn.

роками глибше все розумієш! От хоч би й постать Одарки в „Запорожжі“. Карась і Одарка це головні персонажі твору і немає сумніву, що були задумані, як ядерні українські постаті. А царська цензура і советське легковаження викривило їх образ. Карась виходять на сцені п'яницями, а Одарки перекупками. Невже такий був задум автора? Оксана Бринь проаналізувала постать Одарки, що в неї повинна стати гідною жінкою середнього віку. Це молодиця „кров з молоком“, колись „козир-дівка“, гарна і кмітлива і тому впала в око трохи старшому віком Карасеві. З роду жвавої вдачі і співоча, знає, що гарна і на самоті, сама з собою дає пізнати, що помічає на собі цікаві погляди чоловіків (безтурботне „Ой, казала мені мати“).

Тому й приємно було пані Оксані почути під час вистави у Дітроїті: „Спасибі! Нарешті ми побачили на сцені живу людину! Чомусь завжди виставляють Одарку, як стару перекупку, що вічно штурхає свого п'яничку-чоловіка, а тут — жива людина з усіми притаманними жінці того віку емоціями. Ще раз спасибі за живий образ!“

— Яка я була рада! — розказує Оксана Бринь. — Слава Тобі, Господи, що поміг мені донести

Наші Градуантки

образ саме таким, як я це розумію... Бо справді трудно було сподіватись, що я — звичайна собі Оксана Бринь із Міннеаполісу — можу перебороти столітній шаблон цього образу. І донесла. І сприйняли! Я щаслива...

Та образом Одарки не обмежується уява і спромога Оксани Бринь. Її питали в Дітройті, чому вона не виступала в ролі Оксани. — Цей образ теж у мене готовий, як і багато інших, та порівнюючи з Одаркою, цей образ легший до передачі. Я мрію колись взяти участь у двох вечорах, у першому граючи Оксану, а в наступному Одарку. Та приваблюють мене й інші образи:

Катерина і Наталка (бо я їх розумію трохи інакше, глибше аналізуючи психологічно). Мімі і Віолетта, Маргарита і Леонора, а вершком усього — Норма! Що за багатий образ! Обов'язок і власні бажання, владність і самопосвята, любов матері до дітей і любов-кохання аж до загибуні, теплота, вирозуміння і ревності, безнадія і фанатична віра... А яка ширина вокального діапазону! Це чи не найтрудніший образ до виконання не лиш із драматичного, але й вокального боку. Рухливість голосу, шалена техніка дихання, довгі музичні фрази, динамічні злети і спади, кантілена і колоратура, піяніссімо і фортіссімо так переплітаються, вирують, творять одне чарівне ціле...

Ось які обрії манять співачку. Вона працює над цими ролями в „Опера Варкшап“ в місті Ст. Пол., Міннесота. А поміж те обдаровує українською піснею нашу публіку, чи то як солістка хору „Дніпро“, чи то на власних концертах. Цієї осені минає 25 років з того часу, як вона, молода дівча, спитала своєї матері: — А що я можу зробити для України? І мати, громадська діячка Олександра Костюк, спрямувала її на той шлях, що ним сама пройшла за своє довге життя.

— Було багато шукань, і праці, і сподівань, і поневірян, — каже Оксана Бринь. — Та сьогодні я знаю: моє призначення — служити рідному місцеві. Тому не спочиваю на пройденому шляху, тому шукаю, тому удосконалюю здобуте, тому прислухаюсь

Черговою Округою, що надіслала список градуанток, є Дітройт, Миш. Радіємо, що їх є таке гарне число й вітаємо на новій дорозі життя. Вперше відбулась також Градуаційна Зустріч заходами Округної Ради США. Союз Українок Америки впровадив молодих градуанток в українську громаду.

Сильвія Касий, студії педагогії зі ступенем магістра в Мишигенському університеті. Це літо молода вчителька провела на університетському курсі в Осло, Норвегія. У вересні почала вчити англійської мови в Грос Пойнт Гайскулі.

Джейн Вахна, студії бібліотекарства зі ступенем магістра в Мишигенському університеті. Працює в університетській книгозбірні.

Володимира Зварич, студії бібліотекарства в Стейтовому Вейн університеті зі ступенем магістра. Працює в бібліотеці.

Мірна Касий, студії педагогії зі ступенем В.А. в Мишигенському університеті в Анн Арборі, Миш. Здобула стипендію Фулбрайта для студій у Сан Маркос університеті в Ліма, Перу, починаючи від червня ц. р.

Мірослава Савчук-Стефанюк, студії геології зі ступенем В.А. в Стейтовому Вейн університеті. Після градуації одружилась із Н. Стефанюком. Одержала працю асистентки в університеті для продовження студій.

Квітослава Дяків, студії історії й літератури зі ступенем В.А. в Дітройтському університеті. Вчителює в Ст. Джірд Гайскулі і готується до магістерії.

Рома Дигдало, студії педагогії зі ступенем В.А. в Стейтовому Вейн університеті. Плянє працювати у шкільній бібліотеці й продовжувати студії. Активно працює в Округній Раді та 81 Відділі США.

до думок, поради, критики, тому сама до себе (та й до інших) вимоглива, тому та сама пісня ніколи не звучить у мене однаково, тому тижнями шукаю за інтонацією, за правильним наголосом, а у власному писанні за найбільш відповідним словом чи зворотом.

Така вона — Оксана Бринь.

Л. Буря

Михайлина Григорчук, студії російської мови і суспільних наук зі ступенем В.А. у Стейтовому Вейн університеті. Продовжує студії в діяльності бібліотекарства.

Оксана Григорчук, студії англійської літератури і російської мови зі ступенем В.А. у Стейтовому Вейн університеті. Плянє вчителювати в Брун Гайскулі і продовжувати студії.

Ляриса Колодницька-Цісарук, студії іспанської й російської мов зі ступенем В.А. у Стейтовому Вейн університеті. Після градуації одружилась із Н. Цісаруком. Плянє продовжувати студії, щоб здобути магістерію.

Віра Трешневська-Русецкас, студії математики зі ступенем В.С. у Стейтовому Вейн університеті. Мала одноразову стипендію від Т-ва Укр. Градуантів. Працює у Форд Мотор Ко. над дослідами кібернетики і плянє продовжувати студії.

Шерон Жукі, студії педагогії зі ступенем В. А. в Стейтовому Мишигенському університеті у Ленсінгу, Миш. Почала вчителювати в Торн Школі в Дірборні.

Наслів теж список градуанток з округи Ньюарку, Н. Дж. Їх Зустріч відбувається в Нью Йорку заходами тамашньої Округної Ради США і про цю подію теж подамо до відома.

Оксана Нагнибіда, студії французької мови зі ступенем В.А. в Ратгерс Університеті. Продовжує студії для осягнення магістерії в університеті Сорбони в Парижі.

Уляна Желехівська, премедичні студії в Ратгерс Університеті зі ступенем В.С. Студіює медицину.

Марія Іванна Цісик, студії французької мови в Даглес Каледжі зі ступенем В.А. Продовжує студії для осягнення магістерії в Університеті Массачусетс.

Лариса Бенесевич, студії історії в Ратгерс Університеті в Ньюарку зі ступенем В.А.

Оксана Бук, студії біології в Ратгерс університеті зі ступенем В.А.

Ольга Вус, студії психології в Ратгерс Університеті зі ступенем В.А. Почала працювати.

Марія Ковблянська, студії хемії в

З позинів Відділів

ВИХОВНА КОНФЕРЕНЦІЯ НА СОЮЗІВЦІ

Дня 24. серпня ц. р. відбулась заходами 89 Відділу СУА Конференція Молоді на Союзівці. Молодь, присутня на Курсах Українознавства, прислухалась до доповідей, що їх виголосили — о. Любомир Гузар („Постанови молоді в віці дозрівання“), д-р В. Ленець („Молодь і проблеми нашої громади“) і п-ні П. Олексів („Що треба знати про залицання, кохання і подружжя“). На закінчення присутні виповнили коротку анкету про те, що їм подобалось і про що вони хотіли б більше знати.

Життєві проблеми підлітків були дуже добре схоплені в цій зустрічі. Треба змагати до того, щоб такі Конференції продовжувались. П-ні Павлина Олексів, голова 89 Відділу СУА, є вчителькою родинного виховання, отже має всі дані для того, щоб розгорнути таку роботу.

ДОПОМОГА ОДЯГОМ

Настає осіння пора, коли господині переглядають свої сховки і відкладають одяг, що вже не має примінення в хаті. Це нераз ще дуже добрі, мало вживані речі. Ними можна б порадувати не одну сім'ю в Південній Америці, Німеччині, Австрії і Польщі.

Оце повинно стати завданням Відділів СУА цієї осені. Вживані речі легко можна дістати, коли проголосити це на ширших сходинах. Тільки застеретися, щоб вони були чисті й у доброму стані. Брудних і принищених річей не слід посилати, бо шкода платити за них доволі високі кошти пересилки.

А тоді референтки суспільної опіки повинні ті речі запакувати. Вислати можна тепер пачки в 44 ф, одначе не радимо ладити таких великих, бо їх трудніше пакувати, перевозити і відбирати. Краще обмежитись до 22-фунтових, як було раніше.

Треба також брати до уваги кліматичні умовини країни. Українці в Європі потребують міцних, солідних речей, до Бразилії не слід посилати

Нью Йорк Університеті зі степенем B.S. Почала працювати.

Зеновія Смішкевич, студії економіки у Фордгам Університеті зі степенем B.S.

теплого одягу. Дитячі речі всюди дуже побажані. Особливо міцні дитячі черевики.

Адреси для пересилки в різні країни можна дістати в Централі СУА. Сподіємось, що кожен Відділ схоче вислати таку пачку напередодні зими, що незабаром настане.

НОВИЙ ВІДДІЛ

Вже довший час тривали заходи Окр. Ради СУА в Нью Йорку коло заснування Відділу СУА в Гартфорді, Конн. Врешті 10. липня ц. р. відбулася перша зустріч. На стадії в Гартфорді представниць Окр. Ради СУА зустрів інж. Олександр Пришляк, голова Відділу УККА. Від Окр. Ради прибули п-ні Оксана Рак, голова і п-ні Варка Бачинська, орг. референтка. Зустріч із майбутніми членками була запланована на Бобрівці. Тут під деревами на літньому дозвіллі відбулись інформаційні сходини у приявності 26 слухачок. Вибрано Ініціативний Комітет, що повинен підготувати основні збори. До Комітету ввійшли п-ні Ольга Платош, голова, п-ні Ірина Скочдополь, містогорова, п-ні Ольга Коршенюк, секретарка. Основні збори заплановані на кінець вересня ц. р. До того часу майбутні членки запізнаються зі статутом та намітають Управу.

НОВІ ВИДАННЯ

Олександра Копач: Наталена Королева. Вінніпер, 1962. Накладом УВАН — за редакцією М. І. Мандрики. Стор. 36.

Коротка монографія письменниці включає її життєпис, філософічне підложжя її творів та деякі її погляди на проблеми життя. В творах письменниці знаходимо „міцний ґрунт християнського світогляду“, як пише критик про неї. Вона возвеличує почування любови, милосердя, добра, вирозуміння. Її людина — це жива істота, що „бореться з противностями зовнішніми, а ще більше з власною натурою“. Мова і стиль Н. Королевої тільки завершують цей зміст вибагливою формою.

*

Mosaic Art — Мистецтво мозаїки. Ілюстроване видання. Впо-

Із Конвенції Ген. Федерації Жіночих Клубів у Шикаго:

П-ні Олена Лотоцька, представниця СФУЖО і п-ні Ірина Малицька, членка-прихильниця СФУЖО — на бенкеті Конвенції

Mrs. Helen Lototsky and Miss Irene Malyska at the Convention Banquet of the General Federation of Women's Clubs in Chicago

рядкувала Андрея Лондин. Ст. 36.

У цьому невеликому каталозі є історичний огляд мозаїки та ряд ілюстрацій у виконанні Олега Русича й Андрея Лондин. Мистецтво мозаїки дуже давнє й відродження його в ділянці портретів і краєвидів є осягом новішого часу.

Л. Б.

НАШЕ СПІВЧУТТЯ

З приводу смерті бл. п. д-ра Дмитра Скрипця, чоловіка нашої дорогої членки і приятеля Відділу, складаємо пані Славі Скрипель вираз щирого співчуття, а замість квітів на його могилу 10 дол. на будівельний фонд церкви св. о. Миколая у Вілмінгтоні.

54 Відділ СУА ім. 500 героїнь Вілмінгтон, Дел.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

З сумом ділимося вісткою з організованим жіноцтвом, що дня 13. квітня 1966 р. відійшла у вічність у 85-тому році життя бл. п. **Розалія Чемеринська**. Походила з Золочева, де була дружиною податкового урядовця й виховувала сина Ярослава. Цей син був гордошами батьків. Ставши в юності членом ОУН, він уже скоро виявив свої журналістичні здібності. Писав під псевдом Ярослав Оршан і як такий став відомий в організації. Переслідуваний польською поліцією, виїхав заграницю, щоб далі продовжувати свою роботу. А опечалена мати опікувалась в'язнями золочівської тюрми, доставляючи їм щоденне харчування.

Зустрілась знов із сином, коли він — уже одружений із молодою мисткинею Даркою Пузар — поспішав услід за армією до визволеного Києва. Окрилені надіями на злуку з наддніпрянськими земляками, вони не задержались довго. Та доля не судила їм повернутись. В жорстокому ударі по українському проводі німецький окупант знищив молоде подружжя разом із іншими членами ОУН.

Бл. п. Розалія Чемеринська виїшла на еміграцію. Не вірила в загибель сина й невтіски та все ждала їх повернення. При великому переселенні вона замешкала в захисті старих у Зальцбургу. Дехто з місцевих людей піддержував взаємини з нею, а наш Відділ допомагав їй, як своїй „бабусі“. На бажання вислав їй Кобзаря, що був у неї настільною книгою.

З Покійною зійшла в могилу знов одна з тих матерів, що поклали на жертівнику Батьківщини найцінніше — своїх дітей. Вічна їй Пам'ять!

**Управа 10 Відділу СВА
ім. Лесі Українки
у Філадельфії**

ДІТРОЙТ, МИШ.

Ділимося сумною вісткою з членством СВА, що дня 8. липня 1966 р. попрощала цей світ бл. п. **Анна Маційовська**, довголітня членка 23 Відділу СВА, пережив-

ши лиш на 6 тижнів свого чоловіка. Покійна була лагідної вдачі і дуже жертвенна. Належала також до Апостольства Молитви. Полишила в смутку сина Івана, дочку Ангелу, внуків і правнуків.

Союзянки численно провели її в останню дорогу. У погребнім закладі попрощала її голова Відділу п-ні Марія Ясінська.

Спи, дорога Сестро, а земля Вашингтона нехай буде Тобі прором!
Ксеня Палер, секр.

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

Дня 23. червня 1966 р. відійшла від нас по довший недузї на-

Бл. п. Анна Вовчак
Late Anna Wowchak, member of
16 UNWLA Branch in Minne-
apolis, Minn.

ша членка бл. п. **Анна Вовчак**, родом Малиновська, у віці 52 літ. Народжена в Камінці Струміловій, була довголітньою членкою Відділу й Управи та сумлінно сповнювала свої обов'язки. Залишила в смутку чоловіка й єдину дочку, 13-літню Мирославу.

Членки 16 Відділу СВА з глибоким жалем відправили Покійну на вічний спочинок. Спи спокійно, дорога Союзяно! Нехай прибрана земля буде Тобі легкою!

Ніна Микуляк
секретарка 16 Відділу СВА
у Твин Сіті

Рідні Покійних та 10, 16, 23, 43, 63 Відділам СВА шире співчуття висловлює

Екзекутива СВА

Ділимося сумною вісткою з усім організованим жіноцтвом, що 1. серпня 1966 р. відійшла у вічність бл. п. **Ольга Галаган**. Народжена у 1885 р. на центральних землях України, вона вже молодю дівчиною увійшла у громадське життя. Як дружина Миколи Галагана, члена Центр. Ради, вона стояла в осередку тодішніх політичних подій. Разом із чоловіком виїхала заграницю на політичну роботу, спершу в Будапешті, а потім у Відні. Тут вона включилась у працю новозаснованого Укр. Жін. Союзу та стала членом української делегації на Конгрес Ліги Миру й Свободи в 1921 р. Переїхавши з чоловіком до Праги, Ольга Галаган дала ініціативу до засновання Укр. Жін. Союзу там же та стала першою його головою у 1924-25 рр. Пізніше увійшла до Управи Національної Ради Українських Жінок. Довгі роки працювала в Управі обох організацій, а в 1937 р. взяла участь разом із Софією Русовою в Конгресі Міжнар. Ліги Миру й Свободи в Лугачовицях. Її чоловіка, Миколу Галагана, вивезли після советської окупації Праги у 1945 році і на засланні він помер. Вона залишилась із сином-калікою та проживала тихо останні роки в Празі, листуючись із деякими знайомими. До них належав також і наш Відділ, і ми дуже раді, що могли зогріти її своєю підтримкою й увагою.

**Управа 43 Відділу СВА
у Філадельфії**

З жалем повідомляємо все членство СВА, що дня 2. березня 1966 р. відійшла у вічність у 84 році життя членка 63 Відділу бл. п. **Катерина Федорчак**, родом Цісельська, вдова по судовому урядничкові в Золочеві. Похорон Покійної відбувся 5. березня 1966, з укр.-кат. церкви Неп. Зачаття у Дітройті на католицький цвинтар Мавнт Олівет. Покійна полишила у смутку дочку Стефанію Вірстюк із чоловіком Юліяном, дочку Леонтину Галяженко з чоловіком Григорієм, дочку Ірину Подгурську з дитьми і внучкою, дочку Софію Хлопещьку з чоловіком Василем і сином в Україні.

Окр. Рада СВА в Дітройті

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ВІСІМНАДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО ДЕВ'ЯТЕ

КОНКУРС ПЕРЕКЛАДІВ

Літературний Конкурс СФУЖО, фундації Марусі Бек, радної м. Дітройту, здобув уже відоме ім'я в літературному світі. Від 1959 р. щороку СФУЖО проголошує його й заохочує ним талановите жіноче перо до живішої діяльності.

Одна ідея родить другу. Нагороджені твори заслуговували на те, щоб із ними зацікавився не тільки український, але й чужинецький читач. Це й спонукало письменницю і меценатку Софію Парфанович — створити Конкурс Перекладів. Цей Конкурс проходить рівнобіжно до першого, хоч з іншої фундації та за іншими правилами. Але заснований на те, щоб підтримати „жіноче перо“, вирішене в Літературному Конкурсі СФУЖО.

Конкурс Перекладів фундації Софії Парфанович засновано 1964 році, та щойно в цьому році він увійшов у дію. Перший його почин пов'язано з Пластовим табором „Стежки Культури“, що відбувся в Іст Чегемі від 13.—26. серпня 1966 р. Управа табору радо включила завдання перекладу в свою програму. Адже учасниці табору — це талановиті одиниці з літературними зацікавленнями. Всі вони добре володіють двома мовами і думка перекладу їм не чужа. Їм хотілось спробувати своїх у такому завданні!

Комітет Літературної Нагороди СФУЖО вибрав для цієї цілі оповідання з 1 Літ. Конкурсу „Зустріч“, пера Катерини Штуль. Воно було вміщене в журналі „Жіночий Світ“ з 1961 р. Дія його проходить у сучасній Франції, але в осередку стоїть постать молодої української дівчини. Про вислід Конкурсу Перекладів та його умовини подамо в черговому числі.

Виховна роль організованого жіноцтва

Як ми вже повідомляли в бюлетені „Українка в світі“, відбудеться у Торонті, в Канаді, 19-го листопада, заходом Комісії Української Виховної Системи в Діаспорі та Виховної Референтури СФУЖО, сесія під назвою „Роль жіночої організації в українській виховній системі“.

Після Сесії Дошкілля в травні 1965 р. це є друга з черги виховна жіноча сесія. Її завданням є накреслити роль українських жіночих організацій у вихованні української молоді. Визначення ролі — це загальне окреслення; розглянути його докладніше допоможе нам намічена тематика Сесії.

Усіх тем є чотири. Перша — „Українська жіноча організація та її виховна дія на Рідних Землях у минулому й сучасному“ дасть нам історичний перегляд виховної дії на протязі існування українського жіночого руху в усіх частинах України, з відміченням поодиноких фаз і напрямків. Ця тема говорить нам, що виховне питання українського жіночого руху сягає своїм корінням до національних традицій, бажає пов'язати сучасну виховну справу з духовістю народу і на національних основах творити сучасні форми виховної праці.

Цю тему опрацьовує п-ні Олена Климишин з Дітройту, членка Союзу Українок Америки, голова Окружної Ради СУА в Дітройті.

Друга тема „Завдання української жіночої організації на чужині в ділянці релігійного, національного й суспільно-громадського виховання“ намітить шляхи, якими має йти виховання укра-

їнської дитини й молоді в майбутньому, як рівнож накреслить різні форми й види виховної праці української жіночої організації в складних умовинах чужини. Цю тему опрацьовує п. К. Сокалюк, членка Союзу Українок Канади, голова Відділу СУК в Торонті.

Третя тема „Передумови й можливості виховної праці української жіночої організації“, що її виголосить авторка цієї статті, з'ясує прикмети, умовини й засоби, що її мусить мати жіноча організація, яка хоче нести частину тягару й відповідальності за духове обличчя молодого покоління. Остання тема „Українська жіноча організація як сполучник з виховними ідеями й системами міжнародного жіночого руху“ допоможе визначити спільні нитки між українським, а міжнародним рухом, його виховними установами та способами праці.

Висновки Сесії, на основі доповідей і дискусій зможуть включити ідейні напрямні, плани й форми діяльності української жіночої організації і її співпраці з українськими й міжнародними чинниками на виховному полі. Ці висновки будуть введені у рядки виховної проблематики Комісії Української Виховної Системи в Діаспорі поруч висновків Сесій української культури, Дошкілля і Молоді, — які відбувалися в Торонті між 1959-65 рр. До них долучить СФУЖО ще висновки Сесії Виховної Праці Матері, яка відбудеться ще теж у цьому році.

Комісія УВС пропонує висновки усіх цих сесій у формі тез-пресектів до затвердження Світо-

П-ні Софія Пасичинська
Mrs. Sophia Pasichynska, social
leader, celebrated her 80th birth-
day in Adelaide, Australia

ЮВІЛЕЙ ГРОМАДЯНКИ

Союз Українок Австралії скромно відзначив 80-ліття однієї зі своїх членок, що довго стояла в його рядах. Це п-ні Софія з Кручковських Пасичинська завершила 80 літ життя.

Ювілятка походить із Яворівщини. Там вона була предоброю їмостою, що лікувала ціле село і допомагала в читальні та кооперативі. Але доля не була ласкава для неї і вона осталась сама. Проживала в Яворові, а потім у Самборі, аж доки не підростло троє її дітей. Вона дала їм добрий приклад, як увійти в життя та перемагати його труднощі.

Друга світова війна вимагала від неї найвищої жертви, бо в 1. Дивізії УНА згинув її старший син, поручник Маріян. Та вона не завагалась піти з молодшими у велику мандрівку. В таборах Німеччини з'єднавала собі приятелів та загальну пошану. Згодом поселилась із молодшим сином в Австралії. Тут в Аделаїді включилась у громадську роботу. В рр. 1952-56 працювала в Союзі Українок, дві каденції була головою, а

вому Конгресові Вільних Українців у 1967 р.

Усі ці заходи є роблені в транспорті й обороні перед загрозливим станом молоді, що цурається рідної мови, а за тим і культури і з надією, що організоване жіноцтво через своїх представниць піддержить заплановану Сесію і скаже на ній своє слово про найважливішу проблему сучасного дня.

І. Пеленська

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС СФУЖО

З ініціативи й фундації радної м. Дітройту, Марусі Бек, створено при СФУЖО Літературну Нагороду. У виконанні цієї постанови проголошуємо оцим

8. ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС СФУЖО

Предметом Літературного Конкурсу є есей на літературні теми. Побажано було б, щоб він мав за тему твір чи творчість жіночого пера.

На нагороду призначено по 100 дол. за два рівнорядні твори. Учасницями Конкурсу можуть бути жінки-письменниці або всі, що хотіли б ними бути.

Реченець Конкурсу — 31. березня 1967 р.

Конкурсні твори слід надсилати у трьох примірниках під псевдонімом, подаючи справжнє прізвище авторки у запечатаній коверті, на адресу Централі СФУЖО з допискою „Для Комітету Літературної Нагороди“.

WFUWO, 4936 N. 13th St., Philadelphia, Pa. 19141

одну головою Контр. Комісії. Тепер вся її увага звернена на придбання фондів на будову церкви і тому ввійшла в гурт жінок, що тим займаються.

Найбільшу нагороду дістала ювілятка у своїх дітях. Син її Теодор уже 10 літ веде школу українознавства в Аделайді, Австралія, (400 дітей), що може бути взором для інших. Тепер він є головою Української Центр. Шкільної Ради в Австралії. Дочка її Ірина Левицька є довголітнім членом Союзу Українок Америки й головою Окружної Ради СУА в Ньюарку. Вона також заложила пластову станицю в Елизабеті та Нью Брансвіку й була 5 літ станичною, а тепер є кошовою.

Приклад їх матері та їх зразкове життя були для них дороговказом..

Широ вітаємо невтомну працівницю й бажаємо їй кріпкого здоров'я для дальшої праці на народній ниві.

СПОМАГАЮЧІ ЧЛЕНИ СФУЖО

Спомагаючі члени, подібно, як членки-прихильниці, підтримують працю СФУЖО своєю вкладкою. В останньому часі завдяки заходам нашої членки-добродійки п-ні Ірини Малицької з Торонта, стали спомагаючими членами і вплатили 10 дол. вкладки — пп. Міллі Бранд, Мері Буртняк, Степан Дрозд, Ірина Івасюк, Софія Куций, Кен Карсон, Василь Попович. — Щире Спасибі!

МНОГАЯ ЛІТА!

В нашій рубриці „Успіхи молоді“ ми відмітили постать п-ни Звенислави Ізьо (гл. Н. Ж., ч. 5, 1964), що стала першою тримовною секретаркою в канадійському сенаті. Тепер вітаємо її з приводу одруження з п. О. Сагайдаківським із Торонто. Щастя Боже!

НА ОРГ. ФОНД СФУЖО

В останньому часі настіпи такі пожертви на Орг. Фонд СФУЖО:

З академії пам'яті О. Кисілевської в Нью Йорку 15.85 дол.; з Зустрічі п-ні Олени Залізняк із членками-прихильницями в Торонто 14.59 дол.; з академії пам'яті О. Кисілевської в Торонто 9:10 дол.; Ірина Павликовська в день св. Олени 5 дол.

ВКЛАДКИ ДО СФУЖО

В першій половині 1966 р. вплинули річні вкладки таких складових організацій за біжучий рік: Союз Українок Америки 315 дол., Організація Українок Канади ім. О. Басараб 125 дол., Ліга Укр. Кат. Жінок Канади 125 дол., Об'єднання Жінок ЛВУ 125 дол., Український Золотий Хрест 75 дол. (за 1965 р.). Щире Спасибі!

ЗАМОВЛЯЙТЕ КОМПЛЕТ ЖУРНАЛУ

з років 1946—1949

ГРОМАДЯНКА

— 5 чисел коштує 1 дол. —

На стороні здоров'я

Д-р Зоря Ясінчук-Гріффо

Від чого залежить наше здоров'я?

(Продовження)

Вітамін „С“ або аскорбікова кислота хемічно є мало скомплікована молекула, яку тепер виробляють дешевим коштом та на широку скалю для продажі по всіх аптеках без лікарського припису. Очевидно цей витвір науки не різниться від природнього і рівнож в організмі діє так само як і природна, чиста аскорбікова кислота. Отже, навіщо нам журитися якимнебудь браком вітаміну С, коли декілька пілюль легко можуть доповнити потреби нашого організму? Та на жаль, справа не така проста. Вчені відкрили ще декілька складників, як вітамін П, рутін і інші, у садовині й городині, що природно є багаті в вітамін С. Деякі вперті кривавлення, що їх не можна було вилікувати аскорбіковою кислотою, вповні виліковувались вітаміном П. Кривавлення в наслідок зіткнення з деякими хемікаліями або спричинені рентгеновим промінням, успішно лікується рутіном тоді, коли аскорбікова кислота не має на них впливу. Такі і подібні спостереження підкреслюють, що хоч наука поступила неймовірно вперед, все ж таки сьогодні ще не все нам відоме. Можливо, що будуччина відкриє ще й інші важливі субстанції, але певно й вияснить нам, як і до якої міри вони співпрацюють та наскільки взаємно від себе залежні. А в міжчасі найкраще полягати на природні джерела.

Загально відомо, що найкращим джерелом вітаміну С (аскорбікової кислоти) є цитрусова садовина, як цитрини, помаранчі, грейпфрути і т. д. Сто грамів цитрусових овочів має около 50 міліграмів аскорбікової кислоти, але є інші продукти, в яких є її без порівняння більше. Наприклад, гави (guava) мають шість разів стільки вітаміну С, листя рі-

пи, зелена паприка, броколі та кучерява капуста около два і пів разів, листя муштарди, брукселька, (справтс) около два рази стільки, а квітна капуста (каляфіор), шпінат, суніці, папая та капуста принаймні так багато, як цитрусова садовина. Свіжа картопля, звичайна і солодка, має половину того, що цитруси. Щоправда, неодні із цих артикулів дорогі та не все можна їх дістати. Неодні дуже тендітні, в'януть під час перевозування, а тим самим тратять багато своєї первісної вартости. Неодні мусяться варити, а при невідповідній методі легко знищити більшість вітаміну. Але не сміємо забувати, що цитрусова садовина, якщо не дозріла на пні та може ще і залежана на складах та при транспорті — також багато тратить із своєї вартости. А тому, що майже всі терпимо бодай на частинний брак вітаміну С, кожна господиня повинна використати кожне джерело цього необхідного вітаміну. Це значить, що мусимо включити у щоденні стравописи якнайбільше продуктів, багатих на цей вітамін і засвоїти собі найкращий спосіб їхнього приправлення. Поперше, треба їсти сирим те, що тільки можна їсти сире. Наприклад — зелена паприка, квашена капуста, каляфіор, шпінат, сира капуста (про помідори і салату і не говорю, бо їх і так їсться в більшості сирими) — чудово надаються для сирої, мішаної салати. Та і при цьому треба вважати. Дрібно покраяна салата, приправлена 20 хвилин перед їжою, вже втратила значну частину первісного вітаміну С. Це тому, що пошкодження клітинних структур та зіткнення з повітрям дуже його нищать. Тому поодинокі кусники повинні бути великі і крайні перед самим подаванням. При ва-

ренні городини, як кучерявої капусти, броколі, капусти, шпінату і т. д. треба закинути їх на кип'яток (давати якнайменше води) і тримати тільки декілька хвилин так, щоб краями эм'якла, затримавши свій свіжозелений колір, а серединою коло жил була ще трохи тверда. Картопля, яка є дійсно чудовою городвиною, що повинна заступити такі оскорблені продукти, як лущений риж, тісто, кукурудзу тощо — треба варити або пекти в лущині і то якнайкоротше. Тоді вона не тратить вітаміну С. Картопля, обірана перед варенням, тратиться 40 відсотків вітаміну, а покраяна ще 10 додаткових відсотків. А вже таки ніяк не можна обирати картоплю, покраяти і лишити у воді. Тоді і вітамін С і вітамін В відходять до води і прспадають для нас.

На загал допорується для дорослих 75 міліграмів вітаміну С денно, а для вагітних та кормлячих жінок по 100-150 міліграмів. Діти до дванадцятого року життя потребують 30-75 міліграмів. Але рівночасно мушу зазначити, що вимоги поодиноких осіб відносно цього вітаміну дуже різняться. Тому ж і не дивно, що давно під час довгих морських подорожей, декілька осіб могло померти на скорбут, велика більшість терпіла недугою до різного ступеня, а деякі зовсім не проявляли признаков хвороби, хоч усі споживали одну і ту саму їжу. Повної розв'язки на цю загадку покищо немає. Частинне пояснення виринає із спостереження, що деякі бактерії, які не раз перебувають у кормовому проводі, нищать вітамін С. Отже, залежно від своєї бактеріяльної фльори (рослинности) деякі одиниці менше спроможні використовувати спожитий вітамін С.

Найтрагічнішими жертвами браку вітаміну С бувають штучно кормлені немовлятка, що на переваренні молоці і кашках не раз і вмирили. Тепер знаємо, що материнське молоко чотири рази багатше в вітамін С ніж свіже коровяче, а до пастеризованого, то вже годі його і порівнювати.

Наявний скорбут лікується пілюлями вітаміну С. Найкращі є вітаміни з природних джерел ро-

Користаймо з досвіду

Анна Сивуляк

Легкий обід

Нераз треба нам зладити скоро поживний обід. А тут немає часу! Як цьому зарадити? Є багато американських приписів, що включають усі потрібні для організму складники, а багато роботи не вимагають. Спробуймо такий стравопис, що ним можна й гостя погостувати!

Стравоспис:

Юшка зі шпінату
Тушкована телятина
Квітна капуста (каляфіор)
Картопля
Лакоминка з крекерсів
Юшка зі шпінату

Потрібно:

1 пачка мороженого шпінату або
1 ф свіжого шпінату
1 ложка масла
1 ложечка муки
пів літри сметани

Свіжий шпінат обмити й кинути на кип'яток, щоб раз закипіло.

слинного походження, бо у них є також вітамін П, гесперідін і інші байофлавоноїди. Поправа при лікуванні є така скоро і наочна, що нераз, дуже помилково, хворі починають нехтувати собі цією недугою, мовляв, не може бути поважна, якщо так легко виліковується!

Частинному недостаткові вітаміну Ц запобігається щоденним їдженням великої порції сирої, мішаної салати, сирої садовини, вареної городини, багатой у вітамін Ц, їдженням відповідно вареної або печеної картоплі, та двома-трьома цитрусовими овочами денно.

Все таки і при дотримуванні цього стравопису не можна автоматично заспокоїтися, що вже нікому в нашій сім'ї нічого не бракує. Кожному членові треба зокрема придивлятися — закривавлена зубна щіточка, синяки на тілі повинні нас перестерегти, що ще не все в порядку!

Те саме з мороженим шпінатом. Вийняти на цідило і зберегти пів літри води, в якій варилося. Вкинути масло до горшка, в якому буде варитись юшка, розтопити і розтерти на тому засмажку з муки. Посікти дрібно шпінат і вкинути на засмажку. Взяти пів літри сметани, розбити і вляти туди стільки ж гарячої води з-під шпінату. Залляти шпінат у горшку і ще раз зварити. Посолити.

Тушкована телятина

Потрібно:

2 ф телятини (може бути передня шинка або з карку з кістками)
2 помідори
1 цибуля (пів горнятка)
салера (пів горнятка)
2 ложки муки
1 ложка товщу
10 малих картопель

М'ясо обмити й обтерти кухонним папером. Посолити до смаку і покроїти на скибки заврубшки на пів інча, й обтачати в муці. Розтопити товщ на сковороді і кинути м'ясо на дуже гарячий, щоб зарум'янилось з обох сторін. Тоді взяти посудину зі щільною накривкою і виложити на дно — січену цибулю, січену салеру і помідори в кусниках. Зверху покласти цілу картоплю, зварену в лушпинні й обібрану, а на це покласти теляче м'ясо. Прикрити щільно покривкою і поставити на легкий вогонь. Нехай тушкується 20 хвилин до пів години. Потім покласти на полумисок, обложити картоплею. Окремо подати тушковану городину з ринки.

До того годиться варена квітна капуста.

Квітна капуста

Потрібно:

1 квітна капуста
1 ложка масла
1 ложечка муки
1 горнятко вершків (сметанки) або
молока

Зварити квітну капусту, як звичайно. Вийняти з води, покласти на таріль і полляти підливою. Підливу зладити, як слідує: Зробити засмажку із масла й муки та розвести вершками (сметанкою) або молоком. Посолити.

Примітка: Квітну капусту варити без покривки, бо від того вона чорніє.

Лакоминка з крекерсів

Потрібно:

1 пачка разових пшеничних крекерсів (graham crackers)
1 горнятко сметани (heavy cream)

Розбити сметану в мішалі так, як б'ється на перекладку торта. Взяти крекери, помстити кожен сметаною з обох боків і укласти стоячи у вузькій посудині. Це може бути подовгувата скляна салатниця або й посудина на лід із холодильника. Коли вся посудина заповнена, покрити ще сметаною зверху. Засунути до холодильника на одну годину. Лакоминка стужавіє і дається добре кроїти. Кроїти треба скісно, тоді подинокі крекери виглядають, як перекладка в білій лакоминці.

Нераз шукаєте за чимсь, що треба зладити нашвидкуруч на полуденок (ланч) дитині або дорослому. Ось припис, що нас виручить!

Смажені канапки з помідорами

Потрібно:

1 яйце
1 горнятко молока
1 білий хліб (на канапки)
¼ ф маргарини
1 великий помідор або 2 малі

Покроїти тонко помідори на 10 куснів. Покласти скибку помідора між дві скибки хліба. Покроїти канапку навскіс. Розтопити товщ на легкому вогні. Мачати кусні в молоці, розбитому з яйцем і класти на гарячий товщ. Нехай зарум'яниться з обох боків. Коли вже готове, можна вийняти на тарільку і подати.

В такий самий спосіб можна переложити канапку сиром і квашеним, тонко покряним огірком.

Імпреза, проведена силами двох Відділів — це тісний лучник між ними.

Українська ВИШИВКА

Із весілля Галини Сагатої з Юрком Поритком у Філадельфії:

Молода з друзками перед виходом із хати. Сукні дружок — голубі, прикрашені синьою вишивкою у стани. На голові віночки з волошок.

Зимова сукня

В Україні щораз більше впроваджують тепер вишивку у щоденне вбрання. Коло того заходяться будинки моделей, вишивані моделі появляються в журналах. Видно, що замилювання української жінки до свого народного мистецтва сильніше як русифікаційні заходи влади.

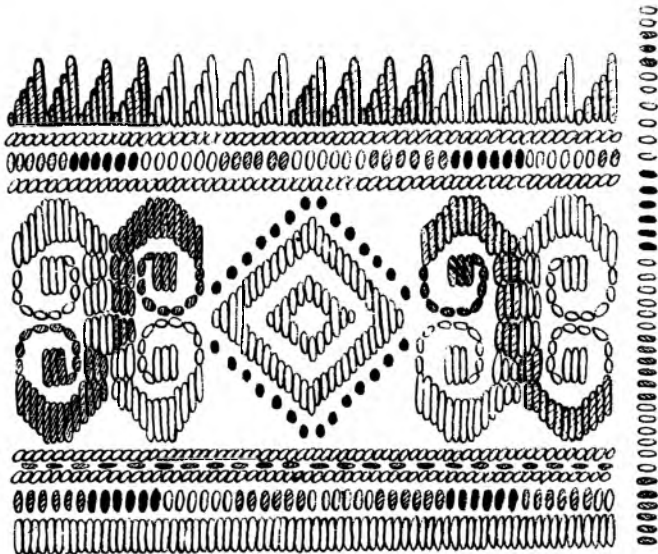
Недавно тому Київський будинок моделей демонстрував чорну вовняну сукню гладкого крою. По швах переду і спинки однобічні заправовані складки. Застібка „блискавка“ на спині. Рукави вточні (вшивані).

Вишивка приміщена внизу на переді сукні. Виконана настилуванням (гладдю) та яворівським шнурком. Передні шви сукні прикрашені вузьким швом у кольорах вишивки.

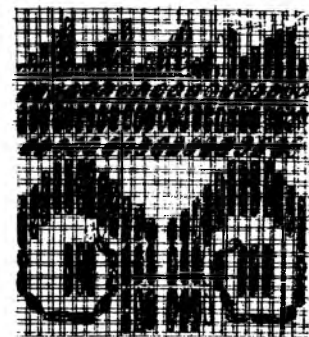
Взір до сукні. Виконаний у трьох красках — сірій, коралевій і гнилої зелені. До вишивання вживати ниток Муліне сіра ч. 318, коралева ч. 892, зелена ч. 470.

Чорна вовняна сукня, вишивана на придолі
Embroidered dress of black wool

Взір для сукні, виконаний настилуванням
Design for woolen dress

Вишивку виконуємо по канві

ВИРОЩУВАННЯ ГЕРАНІЙ

Вирощування гераній не належить до трудних завдань у городництві. Коли в нас є маточні рослини, то їх у жовтні, по перших приморозках, слід викинути. Найкраще цвітуть однорічні, тому професійні огородники розмножують нові, замість переховувати старі. Передумовою є для того ясна, соняшна, огрівана, але не надто гаряча кімната.

Жовтень — це найкращий час до набирання садженців. Що більше кущиста матірня рослина, то більше маємо відповідних до розмножування садженців. З одного біла може їх вийти два до чотири. Якщо відтинаємо їх ножицями, то вони слабше закорінюються. Краще послугуватись гострим ножом. Кінці садженців намочуємо у гормональний порошок "Rootone" для дезинфекції та кращого закорінення і вкладаємо у вогкий пісок, змішаний із торфом (піт мос), перемішуючи дві частини піску з однією частиною торфу (на міру, не на вагу!). На більшу скалю садженкуємо в дерев'яних пачках, а ще краще у вазонках із торфу (Jiffi pots). Потім із ними разом висаджуємо і тим самим зооцяджуємо собі пересаджування. Пачки чи вазоники прикриваємо склом.

Перший тиждень тримаємо садженці у повній тіні. Потім поступово висуваємо їх на світло, але все бережемо від прямого сонясного проміння. Пісок під садженцями повинен бути вогкий, в приміщенні не менш 70 ст. тепла. По двох тижнях геранії законіняться. Тоді можна зняти скло і викинути зігнилі й незакорінені. Цілий листопад і грудень можуть бути на повному світлі, дні тоді короткі, а сонця мало. В січні пересаджуємо з пачок у вазоники проміру 4 інчів і розкладаємо їх так, щоб рослини мали якнайбільше сонця. Зимове й весняне сонце гераніям не шкодить, навпаки, дуже помагає. В січні-лютому закорінені геранії вже не потребують дуже теплого приміщення, вдоволяються температурою 60 ст. Ф. Їх треба раз на тиждень добре підливати відстоялою водою. Землю до вазонків даємо звичайну, городову. Угноєння не потребують. Коли не вибуялі — краще ростуть і цвітуть.

У травні, коли мине небезпека приморозків, тоді треба висадити у квітники. Місця вимагають соняшного, ґрунту засібною. **Роман Коцик**

Порадник народнього строю

ПРО ОДЯГ ДЛЯ ХОРІВ

Я прочитала Вашу відповідь у справі головного покриву для заміжніх жінок, що співають у хорах. Добре було б, якби Ви могли зладити один-два очіпки і подати це на світліні. Тоді всі хористки зрозуміли б, що цей очіпок — це не той старосвітський „чепець“, а лиш зручна шапочка чи завій, що всім добре личить.

Також прошу Вас висловитись у справі одностайности народнього строю на сцені. Наші хори виступають тепер у справжньому або стилізованому народньому вбранні. Я вже чула кілька разів дискусію на ту тему, що при стилізованому строю це допустиме, але при народньому повинна бути певна різnorodність. Мовляв на селі співаки хоч мали однаковий стрій, проте відрізнялись між собою кольором, наприклад корсетки чи хустки були червоні, зелені, сині ітд. Тому й хор у народніх строях може відрізняватись від себе кольорами. Я ще не бачила такого хорошого вбрання, але думаю собі, що воно, хоч може й наслідувало б сільський стрій, але було б дуже рябе. Якої ви думки про те?

Співачка

Ця тема належить до науки про мистецьку декорацію й для її насвітлення слід було б притягнути наших мистців-декораторів. Певне слово тут зможуть сказати також музики. Бо в сприйманні звуку кольорові рямці теж мають своє значення.

На нашу думку в хоровавому мистецтві одностайність вигляду таки є потрібна. Хор — це немов інструмент, що з нього диригент видобуває звуки. Отже коли хор рябітиме безліччю кольорів, тоді й увага слухача може розсіватись. Правда, можуть бути певні відхилення, введені для скріплення ефекту. Наприклад якась окреме кольорування для голосів (сопранів, альтів), якась інша кольорова скаля для першого чи другого ряду. Але цього не можна впроваджувати без впливу чи вказівок мистця-декоратора. Інакше вийде саламаха, що може некорисно відбитися на музичному ефекті. **Ред.**

ПЛЕТИВО ЗАПАНУВАЛО

Які приємні новини осіннього сезону! Здавалося б, що ота сукня без стану, що так широко запанувала, дуже одноманітна. Аж має безліч відмін! Для практичного ношення — це більш або менш викроєна безрукавка з різними блузками. На пополудне — це гладка сукня з турецького плетива з короткими рукавами. А на вечір — це брокатова шата з нашитими по ній жемчугами.

Та й костюми прибрали вже різноманітної форми. Найбільш популярні — практичні кратчасті комплекти з жакетиком до бедер. Це вигідне й корисне, з поверхніми блузочками. Але більш елегантні кольорові комплекти, де до гладкої спіднички допавований короткий жакетик. Такі комплекти не раз складаються з сукні й жакетика. Починає поширюватись форма костюму з довшим жакетиком, де окрім спіднички є також довгі штани з того самого матеріалу. На переміну можна носити костюм із спідничкою або штанами.

Головним теплим матеріалом сезону будуть плетива. Гладкі, у смужки, у крату, у турецький взір. Із них раблять не тільки гладкі сукні, безрукавки, дводільні або тридільні комплекти й костюми. Але носитимуть їх також увечорі до театру чи на забаву.

А коли хтось і не любить плетива, то носитиме його як підбиття. Багато вовняних тканин має тепер плетений підклад. Взагалі подвійна тканина (тугий верх, м'який спід) щораз більше поширена. Це корисне при шитті, а також не вражає при дотику з тілом. **Зірка**

НАЙЛОН ПРИЙМАЄ КОЛІР

Найлонова тканина штучна, отже не має щілин чи порів. Через те вона легше втягає колір у себе, якщо прати її всуміш з іншими речами. Навіть коли в якійсь тканині є тільки якась частина найлону, то вона наражена на те. Тому при пранні найлонових речей треба дуже вважати.

Коли в Вашій місцевості немає Відділу СУА, зберіть гурт жінок, щоб його заснувати. Для цього потрібно 10 одиниць, що хочуть жити організованим життям.

- Ukrainian Woman -

BEFORE THE M.M.M. CONGRESS

This year's Congress of the World Movement of Mothers (M.M.M.), scheduled to be held during November 2-6, 1966 in Paris, will deliberate mainly on family life and the mother's role in preparing young people for marriage and family responsibilities.

The World Movement of Mothers has done extensive research in this direction. Two questionnaires, one for mothers and the other for young adults were prepared and distributed (they were described in some detail in the January issue of *Our Life*). In a small experiment we distributed them among the women of two Branches of UNWLA. Twenty-eight middle-aged women and twenty-one young women responded. The completed questionnaires, arranged according to directions were sent in before the deadline to the M.M.M. Headquarters.

In this way the answers of Ukrainian mothers and young women will be represented in the Congress. The World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO) is a member of the World Movement of Mothers and its representatives will take part in the Congress. Mrs. Zinaida Vitias from Belgium and Mrs. Katherine Shtul from Paris will be able to follow the Congress deliberations and take part in the discussions.

We are aware of the great changes which are altering our lives. The nuclear power and flights through space, the automation, the spreading of urban areas and social mobility, the planned leisure and intercontinental relationship — all these elements are influencing the minds of people and their way of life. The fundamental values of family life have to be protected and reinforced in a quickly changing world.

Ukrainian Bookclubs

Some time ago our cultural-educational Chairman initiated a new project — to foster the reading and buying of Ukrainian books among our members. It is a generally accepted fact that women read extensively and eagerly. Therefore, the primary concern was merely to supplement our cultural work by channeling reading habits so that they will give the greatest benefit to the readers.

Bookclubs are not new. In this country we have them in various forms. There are clubs whose members buy a new book monthly, there are clubs whose members merely borrow books, and there are others whose members meet monthly to discuss books. The form of club activity is not as important as the fact that it stimulates interest in books, introduces them into the home and trains the reader to think on their themes.

This was the intention of our cultural-educational Chairman, which aimed at encouraging women to recognize the vast storehouse of Ukrainian literature. The aims were realized. Women flocked to the Bookclubs not so much to learn of new books, for everyone can buy a book and read it, but rather to re-live the book, study its theme, evaluate it critically — all those aspects of sensible book reading which are best realized in a group. The members meet monthly in the home of one of them. The resulting exchange of ideas refreshes and stimulates the imagination and encourages further reading by the same author or on the same topic.

Five such Ukrainian Bookclubs exist in the U. S. The first was founded in New York; others followed in Detroit, Chicago, Cleveland, and other cities. Their activity is manifold. The

New York Bookclub is concerned mainly with selecting books for purchase; the Detroit Club discusses the authors purpose; and the Chicago Club arranges book talks by famous authors. A genuine camaraderie exists among the Club members who eagerly look forward to the meetings and author luncheons. One Branch in Edmonton, Canada, even sponsored a trip to the land of dinosaurs after having read a Ukrainian authoress' travelogue about archaeological excavations.

October was book and press month in Ukraine. This year our cultural-educational Branch has designated it Bookclub month. We should strive to establish a Bookclub in each Ukrainian community which has a UNWLA Branch.

This merits attention! English speaking UNWLA Branches could also establish a Bookclub, only of a somewhat different sort — one that would aim at acquainting us with Ukrainian culture. Our column "What to read about Ukraine and Ukrainians" introduces our readers to the many available English-language books about Ukraine. It would indeed be invaluable if, having read these books, we could discuss them in a group. The books could be about Ukrainian literature, art, history or descriptions of Ukraine. Much that is unknown or misunderstood can be grasped far better in a general group discussion. Guest lecturers could be invited to speak on topics of special interest.

Our Branch would also benefit as we could share our knowledge and experience with new Bookclub members. Let's give some serious considerations to starting a Bookclub in our Branch.

Mrs. Kathryn Cebra, President
of 52 UNWLA Branch

52 UNWLA BRANCH PRESIDENT

Last year our members decided to elect a younger President so that our Branch could profit from her vigor and strength. And so Mrs. Kathryn M. Cebra of Huntingdon Valley, Pa. became our President.

Mrs. Kathryn Cebra is a native of Philadelphia. She was born Kathryn Mucha and is well known in Ukrainian circles. In 1942 she graduated from Kensington High School and married George Cebra. Mother of three (Kathy Ann, 15, Mary Lynn, 12, and George 9) she couldn't devote much time to social work. But when she became a member of the Branch, she became enthused about the members and their work. Soon she became a board member and was recognized as a diligent and active leader. Now Mrs. Cebra is completing her term of office but will certainly continue in the same capacity in the future.

WRITER NATALENA KOROLEVA

The noted Ukrainian writer Natalena Koroleva died recently in Czechoslovakia at the age of 78. Born in Spain of a Polish father and Spanish mother she was educated in France and Ukraine, where her father lived. Having many artistic interests she finally dedicated herself to archaeology. When she married the Ukrainian writer V. Koroliv,

Report of UNWLA Branch 52

The 1965 Annual Meeting Dec. 28, 1965 was connected with a Christmas Party. It was held at Ann Kean's home in Cornwell Heights. Stephanie Wochok reported about a package which was sent to a young Ukrainian soldier in Vietnam (Eugene Pelensky of Philadelphia). The Polyanna collection brought in the amount of \$40.00 which will be presented to the Mother of God Sisters for their needs in the new Retreat House.

The new Board is comprised of the following officers: Kay Cebra, President; Lillian Kachmar, Vice President; Pearl Bilinsky, Secretary; Ann Yaremko, Treasurer; Frances Newman — Sunshine Committee.

The next meeting was held at the home of Mary Metelski on February 3, 1966. On January 9 members and friends of the Branch visited and toured the Retreat House of the Mother of God Sisters. The Sisters were pleased and happy with the monetary gift presented by the Branch.

On February 27, a Card Party and Bingo were held at the UNWLA Home. It was a nice social affair with many members and their families present. A special "thank you" goes to our most active members Olga Liso, Jean Konyk and Estelle Brendzey for collecting gifts. The Card Party brought a profit for our treasury.

The next meeting was held on March 1 at Lillian Kacczmar's home. The Doll Project of the Federation of Women's Clubs was discussed.

The April meeting was held on the 14th at the home of Stella Kiriloff. UNWLA Branch 42 invited us to join the Mother-Soyuzanka Dinner in May. The Luncheon for the November Doll Project was also discussed.

The following meeting was she began to write short stories and novels. Her last book "Quid est veritas" was published in Chicago in 1963.

held on May 10 at the home of Mary Kaczur in Clementon, N.J. The President read Christopher Note on the topic "What Makes a Club?" It held everybody's interest. The dolls were brought in for the doll project. Also cradles made from oatmeal boxes were shown.

On May 22 the Mother-Soyuzanka Dinner was held together with UNWLA Branch 42. It was very well attended and our member Jessie Letnanchyn was honored as the outstanding mother of our Branch. Mrs. Ann Sywulak of Branch 42 was presented with a gift from UNWLA Headquarters.

The June meeting was held on June 2 at Ann Yaremko's home. The date for our Doll Project was set for November 11, 1966. A set of hand-made dolls (19") will be displayed at a special luncheon. We hope that UNWLA members will attend this affair. It will be held in the UNWLA Building. Guests from the Federation of Women's Clubs are expected to attend.

The Doll Project is our most important affair. Please, support us in this matter.

Pearl Bilinsky
Secretary

37 UNWLA BRANCH AUXILIARY

In January 1966 an Auxiliary of the 37 UNWLA Branch was founded in Ann Arbor, Mich. It includes 11 members with Mrs. Asya Humensky, Chairman. The Auxiliary sponsors Ukrainian classes for children of the group. Twelve children meet every two weeks to study and sing in Ukrainian. On March 27 they organized an evening in honor of Taras Shevchenko. Branch 37 is glad to cooperate with this auxiliary.

A leader sees things through the eyes of his followers. A leader puts himself in their shoes, and helps them make their dreams come true.

UKRAINIAN WOMEN ACTIVE IN REPUBLICAN CLUB

On March 29 a Women's Division of the Ukrainian Republican Club of Philadelphia was founded. It is headed by Mrs. Katherine Halamar. The vice-presidents are Mesdames Stephanie Wochok, Lidia Diachenko, Veronica Cehelsky, Doris Darmopray and Joanna Karbiwnyk. Other officers are: Mrs. Maria Maksimiuk, rec. secretary Mrs. Olga Scaffidi, corr. secretary, Mrs. Maria Mazur, treasurer.

The board of directors is comprised of Mesdames: Helen Lotocky (long-time President of the UNWLA), Daria Zawadowych, Irene Ilycky, Lidia Odezynsky and Katherine Zin. All the above-named ladies are well-known in the professional, organizational, cultural and sports life of the Ukrainian community. The executive board of the Division meets monthly in the UNWLA Home.

PLAN PROGRAM WITH APPEAL

At an Organizational Conference, held on June 4 in Detroit, Mich., a panel discussion on organizational work was held. Mrs. A. Volker, UNWLA Vice President, was one of the panelists. Her suggestions for a more interesting program are summarized below.

The SUA program radiates from three sources: a) Headquarters; b) Regional Council; c) Chapters.

The program is the life line of the organization. It must be worked around the purpose of the organization: its goals and the goals which the members individually want to attain.

The program must be flexible and based on a survey of the needs of the members. The executive of the organization must strive for excellence and quality rather than quantity in programs and make sure that the program is planned not for the members but by the members.

From the National Conference of the Republican Women in Washington, D.C. From left to right: Mrs. Katherine Halamar, Chairman of Ukrainian American Council of Rep. Women, Sen. Hugh Scott, Mrs. Virginia Knauer, Councilman at large and Chairman of Council of Rep. Women of Philadelphia, Pa.

There must be a master plan for the organization's program, and this should be set up for the whole year in advance so that the members know month by month what to expect and what to look forward to.

There should be no "one-man-show" program. This can be done by tapping the talents of the organization's members rather than by reaching out for outsiders.

The program should be planned for each individual member's growth: for his development, for fellowship, and for pleasure.

A program should be planned in such a way that an air of cooperation, of sharing prevails. Unless a member is gaining something from the Club's program she is not going to be very enthusiastic about coming, even if she does join the group.

Up to the last convention of SUA we had no standing program committee however, this does not mean that we had no program planning. Therefore, with the committee now created the program should radiate from the Headquarters. This program should encompass the "theme" which the convention adopted

for the next three years, the projects which were adopted in the form of resolutions, and so on.

To summarize: A program with appeal must be planned . . . it cannot be expected to just "happen." It must incorporate the purpose and goals of the organization. It must offer members an opportunity for growth and development for leadership; it must be flexible to meet the needs of the group and it must be interesting and stimulating enough to attract new members.

PRESIDENT'S TOUR

On Sept. 10 Mrs. Stefanie Pushkar, UNWLA President, began a tour of our Branches in the Western states. Her first stop was Phoenix, Arizona (Sept. 11-12), Los Angeles (Sept. 13-16), San Francisco (Sept. 16-22), Minneapolis (Sept. 22-25) and Chicago (Sept. 25-Oct. 2). The tour gave her the opportunity to meet far situated Branches, which are not in close ties with the Board. This is the first tour ever undertaken by an UNWLA President in this area.

НАШИМ МАЛЯТАМ

Олена Цегельська

Ранній школяр Богданко

Цього ранку, старша Богданкова сестра Галя розсердилась на нього. А було це так: Рано-пораненько щось сплячу панночку в ліжку налякало. Зірвалась із сну. Що це? Хто то? Киця ласиться, чи собачка? А то щось гладить її по личку, тулиться до неї, чути якийсь шепіт... Протерла очі, глянула: Ах! Та ж це її малий братчик, Данко!

— А ти чого так рано зірвалася? — скартала. — Чого мене збудив? Глянь на будильник! Та ж я могла собі любісінько ще півгодини поспати! Не шкода тобі? — І насупилась, гнівна.

Данко зніяковів, став вибачатись:

— Галюсю, не гнівайся! Та ж сьогодні вперше йду до школи. Я... я не міг довше спати. До того я побоявся, щоб ти не забула одного: ми маємо зі собою до школи Гриня забрати.

— Не журись! Це моя справа; я добре про все пам'ятаю! А тепер, гайда! Вмиватись і вбиратись! Я йду до кухні. — І встала.

А треба нам знати, хто це такий Гринь. Це одноліток Данка, товариш ігор, улюблений друг, вони оба нерозлучні. А живе він лиш із своїм татком, у сусідстві, за стіною.

І він сирота. Його мама недавно померла. Татко щодня від досвіта на праці. От, не було б кому перший раз вирядити до школи хлопчика-сирітку, якщо б не батьки Данка, а радше його старша сестра Галя.

А то вчора була велика нарада Данкових батьків із татком Гриня про школу й про все, бо й Данкові батьки також раненько йдуть до праці. Тоді Галя зголосилась:

— Прошу не журитись! Я рано виряджу до школи і Данка, і Гриня! — Всі на це погодилися.

Данко скоро вмився і одягнув-

ся, бо вчора собі гарно все приготував і поскладав. Готовий вибіг до кухні, де Галя ладила сніданок, хоч поправді було ще дуже рано. Відтак обидвоє пішли по Гриня. Збудили хлопчика і Данко поміг йому одягатись. Потім всі троє разом поснідали; по сніданні вийшли на вулицю. Тут Галя взяла обох хлопчиків за руку і всі попрямували до школи. О! Як любо було Данкові йти так разом із сестрою і другом Гринем-сиротою — немов із рідним братом! У такий важний перший день навчання!

...Здалека вже побачили, як на шкільному подвір'ї починає пані вчителька порядкувати дітей класами до відходу до церкви на Службу Божу. На подвір'ї Галя лишила хлопчиків збоку, а сама пішла привітатись з панею вчителькою.

За хвилину скоїлось щось таке несподіване, надзвичайне, що ах!

А то пані вчителька з Галею підійшла до хлопчиків і голосно виклинула їх по імені й по прізвищу, а взявши їх за руки, приказала ставати в першу пару. Очі всіх дітей звернулись на них, а вони з великої радости почервоніли зі зворушення, ледь дихали. Коли пані вчителька віддалилась, Данко торкнув Гриня:

— Ти чув? — шепнув. — Я вже тобі від тепер не Данко. Я Богдан Лучник!

А Гринь нахмурився:

— Або я що? Га? Ти також добре чув! І я не гірший, я... я Григор Лісний! А Гринь я тобі лише вдома. От що! Знай!

О, які вони були раді! Дотепер ніколи такого не бувало. От, що школа, то школа! І як її не любити!

Коли прийшов час вертатись зі школи додому, вибігли обидва

хлопчики прямо в обійми своєї спільної сестри Галі. А вона вже їх чекала, бо ж вона також ходила до цієї школи. Але до якої високої кляси: го-го!

Вона відразу зауважила, що Богдан насупився. Інші діти весело шебетали. Що сталося?

— Чому не розкажеш нічого? — спитала брата, беручи його за руку.

— А пані вчителька в клясі кликала мене Данком! Це ти їй певно сказала? Адже в школі я маю бути Богданом! Богданом Лучником, так як на початку!

Галя весело розсміялась.

— Нічого я пані вчительці не говорила. Це вона сама догадалась, що тебе кличуть вдома Данком. Адже вона хотіла тебе приголубити, щоб ти почувався, як вдома. Та й Гриня певне не кликала Григорем, а Грицем!

А й справді! Богданове личко роз'яснилось. Він нагадав собі, що окрім нього були ще й Івасі, Марусі, Надійки. І від того легше йому стало.

ЧИ НЕ ТРЕБА ЙІ ДО ШКОЛИ?..

Білка-вивірка смішна —

Розважає нас вона:

Покладем горішки в шапку —

Простягає в шапку лапку,

Сяє очками від втіхи,

Як бере собі горіхи!..

Та не вмє рахувати,

А як кинеться ховати,

То не знає, де шукати!..

Білка-вивірка смішна —

Розважає нас вона:

Завтра прийде знов до шапки

І простягне в шапку лапку,

Щоб горішків наховати

І... забути, де шукати!

І отак щодня вона, —

Ну, скажіть, чи не смішна?

(Так і видно, що у школі
Не була вона ніколи!).

Леонід Полтава

В що будемо бавитись?

Нас у мами троє. Нас троє, а мама одна. Мама мусить все в хаті прибрати, їсти наварити, нас учити і ще багато-багато читати. А ми любимо бавитись. Щоб нам було веселіше, ми ще кличемо сусідських дітей: Ліду, Наталю і малого Федя, що лише недавно почав ходити. Звичайно, ми любимо бавитися в те, чого тепер нема, а хочеться. Взимку, наприклад, коли ми намерзнемось надворі, ми любимо прийти в теплу хату і бавитися в полювання на тигра. Ніби ми в Африці.

У нас навіть є пальма. Вона невелика, в вазоні, але коли ми граємось, вона нам здається високою до стелі. Ми бігаємо довкруги до пальми, а тигр ховається. Думаєте, що тигра нема? Є! У нас є така подушка від канапи, з жовтими вухами, з чорними очима із великих блискучих гудзиків, а навіть із довгим хвостом. Часом той тигр починає голосно ревити і гарчати, і нам стає страшно. Але тоді треба нагадати тигрові, що справді він ніякий тигр, а тільки подушка з вати, і він утихомиряться.

А навесні, коли вже трохи надокучить школа, а надворі так гарно, що не хочеться йти до хати, ми любимо бавитись у вакації.

— Ідемо на вакації? — питає Наталя.

— Ідемо! Ідемо! — кричимо ми всі. — А куди?

— Ідьмо далеко-далеко!

— До Канади? До Фльориди?

— Ні, ще далі! Далеко-далеко-предалеко! Ідьмо на Україну!

— Ідьмо! Ідьмо на Україну! — згоджуємось ми всі. — Швидше!

Ідьмо довго. Спочатку поїздом (верхи на стільцях). Потім ми сідаємо у ванну — це наш корабель. Малий Федь всідаючи у ванну, (перепрошую, на корабель) зачепився за грант, і на нас полилась зима, як лід, вода. Добре що хоч не гаряча. Корабель почав тонути. Але наш бравий капітан Левко скомандував спокій, полагодив корабель (закрутив грант) і вирятував нас на суше.

Потім ми полетіли аероплянком. Ми нічого не знайшли в хаті, що могло б літати і стало б нашим літаком, то ми просто самі літали по хаті, розставивши руки, як крила, і гурчали.

Нарешті ми прибули на Україну, що була в нашій вітальні під портретом Шевченка. Там на нас уже чекали Левко і Ліда, що грали ролю наших дідуся й бабусі,

ДОРІЖКИ ЦЕМЕНТОВІ

Ми із татом працювали біля хати, і куці тут посадили. Я і тато.

А сьогодні вже й доріжечки готові, будуть гарні: рівні-рівні, цементові.

Так і хочеться побігти, та не можна, не підсохла, ще м'яка доріжечка кожна.

О, а що це?! Хто тут ставив лапки-ніжки на м'які, на нестужавілі доріжечки?

Прибігає мій улюблений коточок, став він хвостиком рівняти той слідочок.

Ні, коточку, вже загладити не можна, так і лишиться назавжди ямка кожна.

Чом я вранці не сказав про це котові?

А тепер рябі доріжечки цементові.

Г. Чернобицька

й наші двоюрідні братики з України, Василь і Мишко. Ми до них пишемо листи, але ще ніколи їх не бачили. В руках бабуса й дідуса тримали квіти й цукерки.

— Слава Україні! — закричали ми до них і зіскочили з літака. — Добридень, дорогі дідусю, бабусю і братчики!

— Добридень, добридень! — відповіли наші рідні і кинулись нас обнімати. — Але не кажіть „Слава Україні!“, бо не можна.

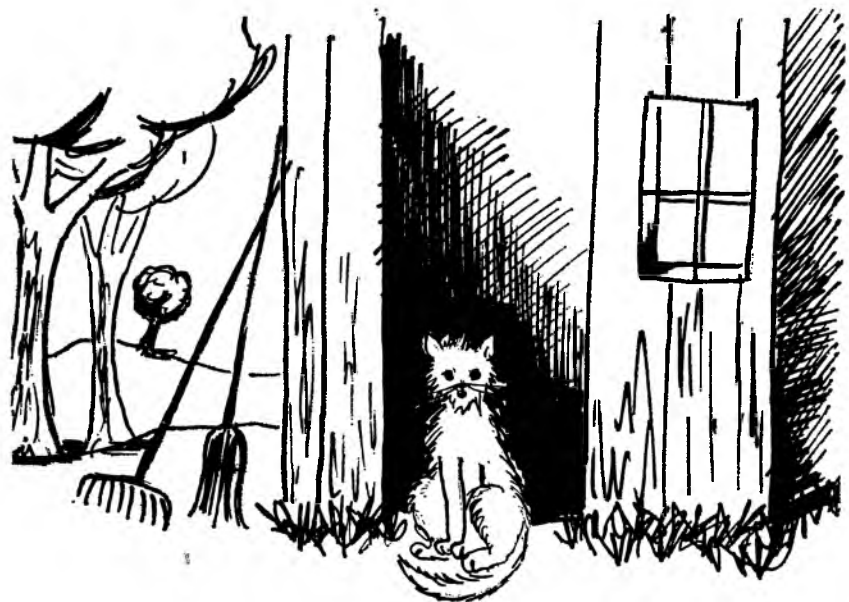
— Як то не можна? — здивувались ми. — Нас так навчили мама, тато і вчитель української школи. Як би ми так не говорили, це було б дуже нечестно.

— Не можна, бо советська влада не дозволяє. Не вільно — сказав дідусь. — Але сідайте, спочивайте, розповідайте, як там у вас, а ваша бабуса принесе вам вишень із садочка.

Слідком за бабусею ми побігли в садок їсти вишні з дерева; то багато смачніше, ніж із миски. Ми довго розповідали нашим рідним про те, як ми живемо в Америці, як учимось, як ходимо до церкви, і також про незалежну Україну, бо вони про те нічого не знали. Тільки треба було добре вважати, щоб не вживати англійських слів, бо нас би тоді не зрозуміли.

Саме коли ми наїлись вишень і почали гарно бавитися з нашими братчиками з України, вбіг у хату дідусь і крикнув:

(Докінчення на обгортці)

Вісті з Централі

Перші повакаційні сходи́ни вже поза нами. Ми були раді увійти в давній круг наших зайнятть. Тому пильнуймо, щоб ширші сходи́ни нашого Відділу завжди були добре заплановані й проведені! Це підтримує добру атмосферу в Відділі і приєднує членок. Те саме торкається й святочних сходи́н. В найближчому часі влаштуємо такий поклін у честь Івана Франка на терені нашого Відділу.

Цієї осені відбудуться **Конференції Референток** у п'яти округах. Вже 24. вересня влаштували її Окружні Ради в Нью Йорку й Ньюарку, а 2. жовтня Окр. Рада у Філадельфії. Головна увага присвячена організаційним справам, орг. структурі СУА, доповідям на орг. теми й плянові праці орг. референтки. На деяких Конференціях обговорять також книговодство Відділу.

В освітньому архіві Окружних Рад СУА знаходяться тепер доповіді, що до них ініціативу дала Конвенція СУА. Це є Володимира Одайника „Роля нашої молоді в українсько-американському житті“ і Ярослави Томич „Советський Союз, як колоніальна імперія“. Ці доповіді будуть відчитані або зреферовані у всіх Відділах округи впродовж 1966/67 рр.

Окр. Рада СУА в Нью Йорку повідомляє про створення нового Відділу в **Гартфорді, Конн.** Ініціативний Комітет з п-нею Ольгою Платош на чолі підготував основні збори на кінець вересня ц. р. Вітаємо новозаснований Відділ і бажаємо успіху у дальшій праці!

Різдвяний час уже недалеко. Вже час подумати про **Різдвяні посилки** нашим хлопцям у В'єтнамі. Перш усього треба роздобути адреси від батьків чи приятелів. А потім приготувати посилку з китичкою колосків, символом нашого „дідуха“.

Екзекутива СУА

ЧИ ВИ ПРИЄДНАЛИ В ЦЬОМУ РОЦІ ХОЧ О Д Н У ПЕРЕДПЛАТНИЦЮ?

Ми закінчили в попередньому числі перегляд нових членок у наших Округах. З радістю подаємо, що дві округи — Філадельфія і Нью Йорк ведуть перед у приєднуванні членок, виказуючи однакову їх кількість (70). На третьому місці стоїть округа Ньюарк із своїми 43 членками.

3-поміж Відділів, що не належать до Окр. Рад подали свій приріст тільки 25 Відділ СУА ім. кн. Ольги з Потакету, Р. Ай., і 79 Відділ СУА з Бостону, Масс. Щиро вітаємо цих членок у нашій організованій сім'ї!

25 ВІДДІЛ СУА, ПОТАКЕТ:

Анна Николишин

34 ВІДДІЛ СУА, КОГОВЗ:

Марта Гречаник

79 ВІДДІЛ СУА, БОСТОН:

Йоанна Кан

Наталія Миколаєвич

Ірина Свистун

Володимира Смолинська

Анна Турчан

Іванна Шиян

ЕКЗЕКУТИВА СУА

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу довголітньої членки Управи Окружної Ради СУА бл. п. Розалії Стисловської складаємо 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж. та висловлюємо родині наше щире співчуття.

Окружна Рада СУА
Дітройт, Миш.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. інж. Петра Казанівського, чоловіка п-ні Ярослави Казанівської, рек. секретарки 63 Відділу СУА у Дітройті, складаємо 5 доларів на фонд „Мати й Дитина“, а родині Покійного висловлюємо глибоке співчуття.

Управа 63 Відділу СУА
ім. С. Русової в Дітройті

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу у першу річницю смерті нашої членки бл. п. Юстини Грицак складаємо на фонд „Мати й Дитина“

Відділ Обеднання Жінок
Ліги Визволення України
в Гемилтоні, Канада

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу дорожій й невіджалуваної свахи бл. п. Теодозії Галібей складають на Дім Старших СУА 10 дол., а на Укр. Кат. Університет у Римі 10 дол.

Дарія і д-р Ілля Витановичі
Шикаго

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу дорожій співробітниці бл. п. Розалії Стисловської складає 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Анна Стецько, Флорида

НА ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ

Постановою XIV. Конвенції постав при Відділах Фонд Наглої Потреби, що служить для сусп. опіки Відділів. Пожертви на цей Фонд подаємо в міру того, як їх Відділи зголошують.

28 ВІДДІЛ СУА, НЬОАРК

В пам'ять свого покійного чоловіка Теодора Стасіцького складаю 25 дол. на суспільну опіку і домівку Відділу в Ньюарку

Анастасія Стасіцька, Ньюарк

ПОДЯКА

Щиро дякую Окружній Раді СУА в Клівленді і 87 Відділові СУА в Кентоні, Огайо, за їх сердечні заходи й слова прощання з приводу мого виїзду з околиці. Замість окремих подяк дорогим членкам Управ складаю 10 дол. на НТШ в Сарселі.

Софія Барусевич, Пукіпсі

ФУНДАЦІЯ ДОМУ СУА

На ширших сходи́нах 13 Відділу СУА в Честер, Па., постановлено переіменити уділ (шер) на фундацію Дому СУА. Щире Спасибі!

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У Н. Ж. ч. 7, 1966 появилось звідомлення 29 Відділу СУА з Шикаго, помилково підписане Марією Білинською. Авторкою допису є п-ні Марта Білинська. За недогляд перепрошуємо.

при Громадській роботі

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Міжнародний Фестиваль

Від ряду літ Окружна Рада СУА є активним членом Інтернаціонального Інституту і як така — перша започаткувала участь українців у його фестивалях. Цьогорічний фестиваль, що в ньому брало участь 50 національних груп, відбувся у травні ц. р. та мав за тему „Розповідь-казка народів світу“.

Така тема дала нам нагоду використати давні народні вірування про Івана Купала і саме вони лягли в основу нашої програми.

Окружна Рада СУА перебрала на себе підготовку участі українців у Фестивалі, створивши Комітет, що його очолила голова Окр. Ради п-ні Осипа Грабовенська. До співпраці були запрошені танцювальні ансамблі СУМА й ОДУМ. За мистецьку частину програми відповідала п-ні Наталія Андрусів. Виставкова і господарська ділянки були теж дуже докладно продумані і творили одну цілість.

Програмки, що їх справді по-мистецьки оформила мисткиня Софія Лада, зображували містерійну ніч під Івана Купала, коли дівчата шукають квіту папороті. В короткому тексті була подана наша історія, відомості про українську писанку та походження купальських звичаїв. Цього роду програмки являються великим пропагандивним засобом.

Дівочі хороводи з „деревом життя“ на честь Купала (СУМА) і танок радости Гопак (ОДУМ) та спільний голубець були не тільки виявом краси українського танку, але й доказом великого вміння і відданої праці цих двох танкових гуртів, що вже відомі у нашій громаді. При цьому треба з признанням підкреслити, що всі танцюристи (70 осіб) мають стилеві народні строї. Завдяки тому у збірному танку враження було незабутнє й напевно на довго залишилось у пам'яті глядача.

Станок нар. мистецтва з моделем гуцульської церкви, що біля неї дівчата (укр. ляльки) виводять гагілки, як і майстерно розложені вироби нар. мистецтва, був, як звичайно, великою

атракцією для глядачів, а п-ні Грина Мадай демонструвала писання писанок. За цей станок був відповідальний 90 Відділ СУА з головою п-ні Н. Даниленко на чолі.

За давнім віруванням Купало — це добрий дух, що допомагає людському родові. Його день — це було свято для молодих пар. Тому й до цілоти нашої програми був достосований господарський станок, що був показом українського весільного стола. Центральне місце займали в ньому розкішні короваї. Першим був властивий коровай, оте печиво роду молоді, прикрашене „гільцем“, себто деревом життя. Поруч нього стояв „дивень“, дещо менший, що його молода привозить із собою до дому молодого. А потім ще „пташки“, печиво, що його дарує молодий родові молоді, коли приїздить її забирати. Значення цього печива пояснювали молоді панночки Ганнуса Євсєвська і Рута Михайлюк. Короваї й інше весільне печиво — це наша цінна обрядова традиція і треба радіти, що вона тепер відживає, як найбільша наша народня святість на українських весіллях.

Із Міжнародного Фестивалу у Філадельфії:

На весільному столі вміщений дивень, коровай із „деревом життя“ та печиво з пташками.

Наш мистецьки оформлений весільний стіл був єдиним того роду на Фестивалі і вирізаний тисячами глядачів. За господарську частину відповідала п-ні Марія Євсєвська, за весільний стіл п-ні Ольга Михайлюк.

Цьогорічний Фестиваль був великим успіхом Окружної Ради СУА, молодечих організацій СУМА й ОДУМ, що дружньо з нами співпрацюють та доказав ще раз, що наша народня культура, мистецтво і традиція не мають собі рівної.

Осипа Грабовенська

ДІТРОЙТ, МИШ.

Конференція організаційних і виховних референток СУА

Окружна Рада СУА в Дітройті влаштувала дня 4. червня 1966 Конференцію Організаційних і Виховних Референток Відділів своєї округи. Ініціаторкою була організаційна референтка Централі СУА Лідія Колодчин. Присутніх було 20 Союзянок.

Конференцію відкрила Лідія Колодчин, вітаючи членку Централі СУА Анастасію Вокер та голову Окружної Ради Олену Климишин, якій передала ведення першої частини Конференції.

Із вступних слів передсідниці присутні довідалися про **ціль Конференції**: вона має впровадити в дію дві найважливіші ділянки праці по Відді-

лах, а саме організаційну і виховну. „Вчімся, як працювати, щоб добитися повноти завдань українського жіноцтва у своїй організації... — це зміст сьогоднішньої Конференції. У всіх Відділах мали бути вибрані дотичні референтки і де цього досі не зроблено, треба це чим скорше зробити.

З черги Анастасія Вокер подала образово представлену **структуру СУА**. Організація має три ступені. Референтури в Централі мають своїх відповідниць по Окружних Радах і по Відділах. Однак з боку приходять до дії два чинники. Одним із них є СФУЖО, що дає нам можливість бути співтворцями в загальному жіночому українському і всесвітньому русі. Другим чинником є УККА, що впроваджує СУА в громадсько-політичний український світ в Америці. Оба чинники мають свою вагу й тому наша праця в Окружній Раді й по Відділах дуже зазублюється з діяльністю цих обох чинників.

Дальше слідував реферат на тему „**Організація й її членство**“, що його вилосила Лідія Колодчин. В ньому вона вказала на великі можливості праці в СУА. Коли свідомість завдань стане зрозуміла усім членкам і буде йти в парі з нашою працею по Відділах, то нам немає чого боятись різних супротивних течій, що нищать нашу національну субстанцію. Виховання нового покоління лежить у руках жінок, а коли це виховання йде правильним шляхом, коли українська мати є на висоті своїх завдань, даних їй Богом, то і ця пекуча справа буде правильно розв'язана свідомим жіноцтвом.

Другу доповідь читала Лідія Лазуренко, виховна референтка Окружної Ради. Був це **план праці** для виховних референток Відділів. Він базувався на резолюціях останньої Конвенції СУА та на нарадах представниць СУА і Шкільної Ради УККА у Філадельфії. Дошкільне виховання є підставою виховання дітей взагалі, а першою виховницею дитини є мати, бо до неї перш за все належить ця проблема. Ведення садків і світличок віддано СУА і там де є можливості до організування їх, то Відділи мають обов'язок їх організувати. При цьому треба перевести курси вчительок дошкільця. Поширення дошкільної літератури, яка у нас є досить багата, поміч українській матері в її дуже відповідальному завданні. Кожна дитина му-

сити бути включена в укр. виховну систему, то є дошкільця, школи і молодечі організації. Для розуміння тих проблем влаштувати виховні семінари.

По тім рефераті з дискусії вилонилось нове питання: Яке є наше відношення до дитячої літератури, видаваної тепер в Україні? Ця література є багата і гарна, але не все можна дати дитині в руки. Треба дуже дбайливо вибирати, що надається для наших дітей.

План праці організаційної референтури мала мати Олена Перецька, але з огляду на її неприсутність відчитала і пояснювала його Олена Климишин. Своє пояснення оперла на статуті СУА, на резолюціях Конвенції і на інструкціях, що заєдно приходять до Окр. Ради. Щоб праця по Відділах ішла правильно, треба мати все живий контакт із Окр. Радою і всі зарядження її виконувати точно і вчас. Дбати про ріст членства. Спільні зустрічі дають взаємне пізнання і приєднування нових членок іде тоді добрим шляхом. Українська мова є підставою української духовности людини. Однак до СУА повинні належати і ті, що їх лиш українське походження в'яже з тією духовістю. Але то не значить, що їхньою щоденною мовою має бути тільки англійська. Вони повинні вчитися української мови на курсах, що їх повинні організувати Відділи. Рідна мова — це могутня підвалина майбутнього нашої організації і нашого народу.

Ці провідні думки організаційної референтури знайшли повне розуміння у слухачок.

Кінцевою точкою першої частини було практичне переведення **Ширших Сходин Відділу**. Всім присутнім роздано програму сходин і при головному столі уладжено неначе сцену, на якій явились персонажі дії — Управа уязного Відділу. Предсідницею була Лідія Лазуренко. Вона казала, що правильність у веденні засідань помагає самій праці та створює сприятливу атмосферу для дальшого планування. Тому вся програма сходин була зложена під кутом правильности і справности. В ній є місце на все, лиш не на зайві балачки, що часто обтяжують наші засідання. А коли приходиться рішати важливі справи, немає часу вже їх докладно і спокійно обговорити.

Тут усе „грало“, були і звіти голо-

ви, і референток, нові, відкладені й недокінчені справи. Можна наперед запланувати годину кінця сходин і розійтися в спокою, що зроблено все і добре. Рівночасно всі приємно провели час, бо кінцева точка була „товариською зустріччю“.

Другу частину Конференції обговоримо в черговому числі.

Дарія Бойчук

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Несподіванка у 1 Відділі СУА

Дня 4. червня на наших передвакаційних сходинах стрінула нас мила несподіванка. Прибула до нас молода пара, а саме. доня нашої членки п-на Оксана Баран, студентка біології, із своїм нареченим випускником військової академії у Вірджинії і капітаном американської армії п. Іваном Галишем, що в слідуочу суботу, 11. червня, мали намір одружитися. З того приводу мати п-ни Оксани, наша довголітня членка, а тепер референтка сусп. опіки п-ні Анна Баран, приготвила для цілого Відділу гарне прийняття. Ми всі радіємо, що наша молодь одружується з собою і бажаємо молодій парі всього найкращого. Віримо, що вони надалі залишаться щирими українцями та серед американського середовища будуть ширити й боронити добре ім'я нашої поневоленої, але нескореної України. Радіючи щастям молодят, наша голова п-ні Головей не забула про потреби нашого журналу і заініціювала збірку на пресовий фонд „Нашого Життя.., яка дала суму 26.00 дол., за що щира подяка жертводавцям, а молодій парі „многих та благих літ!“

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

Замість звіту 16 Відділу СУА ім. Княгині Ольги

Не люблю писати звітів. Тих, що переладовані цифрами, датами, особами-виконавцями. Не дай, Боже, забудете когось, або трапиться друкарський „чортик“ — і гнів до смерти.

Моя спроба: лист — замість звіту. Чи ж раз у рік (із загальних зборів) не вистачає звіту?

Дорогі Союзянки!

Ми живемо далеко, віддалені 1000 миль від Централі СУА. На „провінції“, в містах, що близьокими звуться...

Ви там, на Сході, хвалилися часто

Градуанти середніх шкіл у Рочестері, Н. Й.:

Стоять від ліва до права: Олена Борисенко, Мирослав Кіндрат, Анна Шимко, Іванна Батрак, Микола Андрієнко, Люба Карманська, Галина Решітник, Валя Романів, Яромир Лозинський, Кароліна Гузар, Світлана Ковалюк, Алла Демиденко, Орест Мудрий, Петруня Димкар, Таня Бедрій, Олександра Симонів, Ірина Тарабан, Василь Ліщинський, Іванна Рубан, Юрій Ганушевський.

Ukrainian high school graduates in Rochester, N. Y.

бабцею Чайківською — ми тут, на Заході, також не відстаємо. І в нас є вічно рухлива, енергійна прабабця Процай, яка з дітьми й унуками пише чудові писанки, робить кераміку... та робить рекламу українським жінкам на телевізорі й різних „стейт ферах“.

З ділянки сусп. опіки: Відвідуємо хворих по лікарнях... висилаємо посылки залишенням, дехто з наших членок має ще „адоптовані“ родини в Німеччині. Ходимо на різні академії, пописи і т. п. — та відзначаємо самі світлі та сумні роковини.

Крути — Героїчна Легенда — за правилом відбулась у лютому. Ілюстрована великими схемами-мапами, загального пляну походу та детального бою — разом із нашою головою Мирославою П. ми слідкували за подіями бою. І хоч як там наші „політики“ дебатують, ми віримо, що Крути — це не помилка, це перемога! Залєбеділи нам про те в поезії пластунка Люба П. „про героїв, котрі йдуть на смерть, бо твердо вірять, що на їхньому боці правда“, — та сумівка Іринка М., „що хто вмирає в боротьбі, в серцях живе на віки“.

В **Поклоні Героїням** (в місяці квітні) ми хилили голови перед тими, що навіяні любов'ю до рідної землі з одчайдушною відвагою та завзяттям ішли обраним шляхом — віддаючи своє життя за Святу Ідею. Наші серця здригнулися в молитовному під-

несенні в пам'ять жертв нашої епохи. Коли молода містоголова Неля Д. відчинила „Браму“ згаслого передчасно поета Симоненка, то його „Берег чекань“ просвітив наші душі, бо родяться й продовжують шлях новітні герої.

В травні — що ж, як не **Свято Матері**. На стіні яснів образ Богоматері, прикрашений рушником. А матері, закосичені трояндами, співали собі й усім матерям живучим „Многоліття“. Співали й гімн „Гей, сестри, вгору очі“, щоб надати святові більшої врочистості. З гаптованих слів містоголови Нелі виринала немов на екрані постать матері, що проходить через історію нашу — журлива, ніким не помічена, Мати. „Заглянула до нас в шибку й казка сивими очима, бо материнська добра ласка в неї за плечима“ — як розказував нам поет Василь С. — устами дівчаток Іри та Люби.

Закінчували ми наші святкування солодким та чаєм, при дружній гуртірці. Радили над проблемами... створювали фонди на потреби сусп. опіки... тішилися успіхами та досягненнями делегаток (бувших і сучасних у Міжнароднім Конгресі). А як у вас? Літом відлічимо, щоб восени знов узятися до праці.

То ж загостіть до нас у літньому часі! Завітайте в землю Гаявати, зелену, повну в тихі ясні води.

Приїжджайте восени на „Веселий

Вечір... що його приготує наша імпрезова референтка Оля Л. Гостям раді!

Союзнянка Катря

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

День градуантів середніх шкіл

Ідучи за закликком Централі СУА, щоб відзначувати градуації українських студентів середніх шкіл (гай-скулів), Управа 47 Відділу СУА взялася до праці над улаштуванням дня українського середньошкільного градуанта.

Багато праці й терпеливості треба було вложити у підготовлення такої імпрези, яка вийшла дуже вдало і дала вдоволення тим, що вклали час і працю для її підготовки, а також молодим градуантам, їхнім батькам і гостям. Ініціатором і спонсором тої імпрези був 47 Відділ СУА ім. Лесі Українки, якого Управа під керівництвом п-ні А. Капітан і при допомозі Батьківського Комітету, що його очолював д-р І. Кіндрат — та Української Студентської Громади взяли на себе обов'язок підготувати ту імпрезу.

Ціллю тої імпрези було не тільки зробити пам'ятним день градуації для наших студентів, але зібрати разом українську градууючу молодь із різних шкіл, різних молодечих організацій, познайомити їх зі собою, дати їм відчуття, що вони є одне тіло, приналежні до української громади,

представити їх українському громадянству і показати їм, що українське громадянство цікавиться ними. Тому, що цю імпрезу робилося на громадському рівні, до участі, крім батьків та приятелів градуантів, були запрошені Всч. Отці обох наших Церков і представники громадських організацій, що щиро відгукнулися й прибули на те свято. І так із церкви св. Йосафата прибули о. С. Чомко й о. К. Тимочко, з церкви св. Покрови о. М. Чернявський з дружиною, від Відділу УККА в Рочестері п. К. Шевчук, від ОБВУА д-р Лев Рубінгер, від Українського Народнього Дому — 316 Відділ УНР п. Любомир Білик, від Укр. Студентської Громади п. Ю. Малаховський, голова, п. Л. Сенегурський, заст. голови і п. А. Білик, секретар; від Сестрицтва Пресв. Покрови при українській православної церкви п-ні Олександра Підшва, від Окр. Ради СУА п-ні Софія Онуфрик, від Кружка Матерів при школі св. Йосафата п-ні Марія Крамарчук, від Золотого Хреста Відділ 18 пп. Ярослава Зелез і Міра Повх, від Пласту п-ні Христина Ковч і від Пласту-Приятю п. Роман Павличко.

Дня 12. червня 1966 р., о год. 5-тій по полудні, в залі „Айленд Воллей Кавнті Клуб“ розпочато нашу імпрезу святочним обідом. На залю увійшло 20 градуанток і градуантів під звуки градуаційного маршу, що його відіграла на фортеп'яні п-на Я. Семанюк, і засіли до столів.

П-ні Марія Крамарчук, що була гостмайстром, попросила Всч. о. Чужака, який щойно прийшов по довгих роках заслання з України до Рочестеру, розпочати це свято молитвою. Опісля п-ні М. Крамарчук представила кожну градуантку і градуанта, називаючи школу, з якої хто градуував і каледж, до якого вступає. Після закінчення трапези п-ні С. Онуфрик, заст. голови Окр. Ради СУА, виголосила коротку і дуже глибоку змістом промову до градуантів, вказуючи на багато прикладів американських славних людей, що, будучи добрими американцями, рівночасно були патріотами країни походження їхніх батьків та заступниками її інтересів.

Потім забрав слово Всч. о. Н. Чернявський, що дав молодим градуантам моральні вказівки на життя, яке буде для них цілком нове між людь-

ми різних моральних і етичних переконань. З черги промовив до градуантів голова Укр. Студ. Громади п. Юрій Малаховський, зважаючи студентів вписуватись у члени Укр. Студентської Громади та стати її активними працівниками.

Тому, що між нашими градуантами були й такі, що не дуже розуміли українську мову, п-ні Крамарчук попросила Всч. о. С. Чомка промовити в англійській мові. Всч. о. Чомко із знаним йому ораторським хистом звизав наших градуантів держатись своєї віри, бути гордими зі свого українського походження й імені, вивчати рідну мову, держатись високим моральним засад, що їх вщипили їм їхні батьки й удосконалювати себе духово.

Дуже тепло промовив до градуантів в імені батьків проф. Мудрий. На кінці в імені градуантів промовив студент Юрій Ганушевський, дякуючи батькам і виховникам за їхній труд, що вони вложили, щоб їх виховати, та запевнив, що наші градуанти доложать усіх зусиль, щоб не завести сподівань своїх батьків та українського громадянства.

Офіційну частину закінчив Всч. о. Н. Чернявський молитвою. Після того молодь і їхні батьки та приятелі забавлялися під звуки оркестри п. Люри до 11:30 ночі.

З нагоди градуації наших студентів, 47 Відділ СУА, Українська Студентська Громада й Батьківський Комітет зложили суму 100 дол. на Катедру Українознавства.

Хочеться вірити, що справді ті гарні й здібні молоді дівчата та хлопці стануть амбасадорами української справи між своїми американськими співтоваришами та навчать молоде американське покоління правди про Україну, про її право та бажання жити незалежним життя між вільними народами світу.

Ольга Ганушевська
пресова референтка

ВІЛМІНГТОН, ДЕЛ.

Поклін Іванові Франкові

Дуже вдалими були наші ширші сходи́ни присвячені Іванові Франкові дня 26. червня 1966 р. — останні сходи́ни перед ваканціями. Запрошено громадянство. Участь взяло понад 50 осіб. Ці святочні ширші сходи́ни були

влаштовані у формі Літ. Вечора Ів. Франка.

Програма багата: 1. Реферат „Життя і творчість І. Франка“ — Лада Гусар; 2. „Мойсей“, І. Франко — уривки, Лідія Гарванко; 3. Оповідання, І. Франко — Марта Трофименко; 4. Лірика, І. Франко — Марта Гавришук; 5. „Каменярі“, І. Франко — декл. Святослав Трофименко; 6. Фортеп. сольо „Каменярі“, О. Залеський — вик. Роман Книгиницький.

Такий Вечір це нова у Вилмінгтоні форма святкування роковин. У випадку І. Франка, дуже гарна і культурна ідея Вечора належить п-ні Марті Трофименко (культ. осв. реф.), що також постаралася про програму та добре її виконання. Приємно бачити у рядах виконавців молоду нашу членку Гавришук, як також цілком молоденького виконавця фортеп. соля, Р. Книгиницького. Думаю, що зчасом більше наших молодих людей братиме участь у виконанні програми. Тоді будучи виконавцями, а не тільки пасивними слухачами, скоріше зацікавляться нашою працею і наберуть українського духа.

Такі Вечори, на мою думку, можна б влаштовувати і без святкування роковин; просто літ. вечір якогось автора. Дотепер ми якось ніколи до того не дійшли — мовляв, нема зацікавлених. Але показалося, що зацікавлені є і виконавці є. По ваканціях треба буде пильніше над тим застановитися, а поки бувайте здорові. Щасливих Вам ваканцій!

Л. Гарванко

ДІТРОЙТ, МИШ.

Річні збори 56 Відділу СУА ім. Людмилі Старицької-Черняхівської

Дата: 2. червня 1966 р.

Збори відкрила голова п-ні Л. Воробкевич, молитву провела п-ні О. Ковальська.

Президія зборів: п-ні Д. Бойчук, голова, п-ні Г. Сенюк, секретарка. .. **Протокол** із попередніх річних зборів відчитала п-ні Л. Маринюк.

Звіти Управи зложили: п-ні О. Воробкевич, голова, п-ні О. Янчишин, секретарка, п-ні О. Савка, касієрка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: У звітному році відбулося 13 сходи́н, із того 4 засідання Управи і 9 ширших сходи́н. Відділ брав живу участь у праці Окр. Ради і вислав делегаток на XIV. Кон-

венцію СУА. Приєднано 5 членок. За це належить признання п-ні С. Шумило, орг. референтці.

б) Культ.-освітня й імпрезова: Майже на кожних сходинах відчитувано доповіді до національних роковин або інших свят; таким чином відзначено Листопадовий зрив та 50-ліття УСС, роковин Івана Франка, Профору та Свячене. Були дві доповіді, ілюстровані фільмами: д-р Н. Туркевич „Розвиток зубів у дітей“ та репортаж Ірини Грушкевич про Австралію. Відділ підготував Ювілейний Вечір Софії Парфанович, брав участь у Святі Жінки-Героїні, у Свяченім парохії Непор. Зачаття, у святі в честь Симона Петлюри. В день Свята Жінки-Героїні замовлено панахиду в церкві св. Андрія. На імпрези інших Відділів завжди висилано делегаток, а голова Відділу теж старалась там бути. Доповіді чи імпрези Відділу завжди були на доброму рівні й тут треба відмітити з признанням заходи таких членок: Катрі Бранки-Кривуцької, відомої артистки-режисерки, Люби Маринюк, проф. Марії Гарасевич, що крім доповідей доповняла вечори своїми нарисами й поезіями. За цю ділянку належить признання п-ні Стефі Дуб, культ.-освітній референтці й пп. О. Ковальській та Г. Сенюк імпрезовим референткам.

Нова Управа: п-ні Леся Воробке-

вич, голова, п-ні Лідія Лазуренко, містогорова, п-ні Е. Боб'як, прот. секретарка, п-ні А. Савка, касієрка. Референтками стали: п-ні Ірина Джуль організаційною, п-ні Стефанія Дуб культ.-освітньою, п-ні Олександра Ковальська імпрезовою, п-ні Станіслава Гайда виховною, п-ні А. Наконечна сусп. опіки, п-ні Софія Шумило господарською, п-ні Мирослава Зубаль пресовою. Делегаткою до Окр. Ради стала п-ні Уляна Мазяк. Коресп. секретарку постановлено кооптувати пізніше.

Контр. Комісія: пп. Ірина Грушкевич, Антонія Крохмалюк і Н. Вишнівська.

Мирослава Зубаль
пресова референтка

Річні збори 63 Відділу СУА ім. Софії Русової

Дата: 19. грудня 1965 р.

Президія: п-ні д-р В. Савчук, голова, п-ні А. Вокер, член, п-ні А. Семанюк, секретарка.

Звіти Управи зложили: п-ні Гординська, голова, п-ні Іваницька, містогорова, пп. Будзяк і Гевко, секретарки, п-ні Климишин, скарбничка та референтки — п-ні Галяженко організаційна, п-ні д-р Савчук культ.-освітня, п-ні Михайлівська сусп. опіки, п-ні Дигдало пресова, п-ні Мазяк господарська.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ відбудув 10 ширших сходин, у тому трое святочних, та 10 засідань Управи.

б) Культ.-освітня й імпрезова: На ширших сходинах виголошено такі доповіді: „Різдво у Бразилії“ (п-ні Боднарук), „Жінка-героїня“ (п-ні Цісик), „На честь матері“ (п-ні Юрків), „Праця СФУЖО“ (п-ні Климишин), „С. Филіпович як неоклясик“ і „Зустріч з американським жіноцтвом“ (д-р Савчук). На одних ширших сходинах Відділ вітав у себе письменницю Докію Гуменну та цікавився можливостями перекладу її творів на англійську мову. Відділ улаштував Вишивані Вечерниці, двічі вишивкове бінго і пікнік. Крім того брав активну участь у всіх імпрезах Окр. Ради.

Контр. Комісія: Іменем її звітувала п-ні Макар, стверджуючи, що всі книги знайдено в порядку. На її внесок збори уділили абсолюторію уступаючій Управі. Іменем Управи пп. Галяженко й Іваницька зложили голові п-ні Гординській подяку за повну посвяту працю і вручили їй кицю троянд.

Нова Управа: п-ні Іванна Цісик, голова, пп. Ольга Слюсарчук і Ольга Захарій, заступниці, пп. Казанівська і Тустанівська, прот. секретарки, п-ні М. Козак, кор. секретарка, п-ні О. Климишин, фін. секретарка, п-ні А.

Управа 56 Відділу СУА ім. Л. Старицької-Черняхівської:

Сидять зліва до права: пп. С. Гайда, Е. Боб'як, О. Воробкевич, голова, О. Ковальська, С. Дуб, Л. Маринюк. У другому ряді зліва: пп. С. Лазечко, С. Шумило, Л. Лятишевська, Д. Бойчук, І. Шавалюк, О. Баран, М. Хома, інж. Л. Лазуренко. У третьому ряді зліва: пп. М. Зубаль, А. Савка, О. Янчишин, М. Михальчак, Г. Качмар, Л. Мазяк, Л. Федорко.

Board members of 56 UNWLA Branch in Detroit, Mich.

Управа і членки 63 Відділу СУА ім. Софії Русової:

У першому ряді зліва: О. Климишин, д-р В. Савчук, Ю. Козак, О. Макар, М. Калитовська, В. Гординська, б. голова, І. Іваницька, І. Ціsik, голова, М. Козак, І. Кордуба. У другому ряді зліва: І. Михайлівська, О. Іванець, Л. Боднарук, С. Вірстюк, Е. Будзяк, С. Дудун, А. Мазяк, О. Денисенко, О. Слюсарчук, А. Семанюк, А. Цьонко. У третьому ряді зліва: пп. К. Савка, О. Муштук, С. Годів, Л. Галяженко, О. Кузів, О. Омецінська, Т. Горпенюк. У четвертому ряді зліва: пп. І. Трищецька, А. Воронович, З. Юрків, Х. Юзич, І. Кіналь, О. Захарій, Н. Горак, С. Василюк, Р. Дигдало, М. Волощук, М. Богай, Я. Казанівська.

Board and members of 63 UNWLA Branch in Detroit, Mich.

Цьонка, скарбничка. Референтками стали: п-ні А. Воронович організаційною, п-ні д-р Савчук культ.-освітньою, пп. О. Захарій, Х. Юзич, З. Юрків, Федчишин імпрезовими, п-ні Мазяк сусп. опіки, п-ні Р. Дигдало пресовою, пп. Галяженко і Дудун господарськими. Відвідали членками Управи стали пп. Т. Стельмах і Волощук.

Контр. Комісія: пп. Гординська, Годів та Савка.

Від нової Управи промовила нововибрана голова п-ні Ціsik, дякуючи за довір'я та висловлюючи надію, що Відділ далі працюватиме для добра Церкви й нації.

Р. Дигдало
пресова референтка

ПАССЕЙК, Н. ДЖ.

Свято Жінки-Героїні

Дня 27. лютого ц. р. в Укр. Централі відбулась академія в честь тих жінок, що згинули в большевицьких тюрмах та таборах.

Відкрилась сцена, прикрашена символічними червоними маками, що їх виконала наша членка п-ні Дарія Колатало, з написом „Слава Героїням!“. Свято відкрила голова Відділу п-ні К. Бук. Святочне слово виголосила п-ні О. Тарнавська. Починаючи його

знаменними словами „Вмирати за батьківщину є солодко і чесно“ доповідниця згадала наших героїнь княжої доби, що ставляли опір диким ордам, видтак жінок-козачок, що завзято боронили своїх селищ, а згодом жінок УСС-ів, що в стрілецьких рядах виконували важні завдання. Вкінці віддала честь героїням, що згинули по большевицьких тюрмах і таборах.

Другою точкою програми були поезії В. Симоненка, що їх із чуттям відчитала п-ні О. Гнатейко. Фортепіанове сольо досконало виконала п-на О. Нагнибіда. „Лист повстанця до матері“ віддеклямувала п-ні Т. Кардашинець, зворушуючи публіку до сліз. Хор СУА під орудою п. С. Фармиги та при супроводі п-ни Л. Рудницької, відспівав дві пісні. Академія була поставлена на належному рівні.

О. Порохняк

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ.

Річні Збори 71 Відділу СУА

Дата: 24. квітня 1966 р.

Збори відкрила голова п-ні Л. Велічківська.

Президія: п-ні В. Бачинська, представниця Окр. Ради СУА, голова, п-ні І. Кармарська, секретарка.

Звіти Управи склали: п-ні Л. Ве-

личківська, голова, п-ні О. Княжинська, скарбник, п-ні Л. Яремко, сусп. опіка.

Діяльність Відділу:

а) **Організаційна:** У звіттовому році відбулись одні основні сходи, п'ять сходів Управи, шість ширших сходів. Відділ співпрацює з усіма місцевими Відділами та з Окр. Радою. Делегатки все були заступлені на засіданнях Окр. Ради в Нью Йорку, як теж були присутні на Конвенції СУА.

б) **Культ.-освітня й імпрезова:** Відділ відбув ряд імпрез, а саме: Великодній Ярмарок, Запусну забаву, Передріздвяний Ярмарок. Відчитано три доповіді.

в) **Фінансова:** З членських вкладок, імпрез, добровільних датків, збірок та сальда з попереднього року було 1,787.77 дол. приходу. Розходи виносили 1,293.57 дол., на що склались: чинш за домівку, Фонд „Мати й Дитина“, матеріальні підмоги, вплати до Централі, НТШ в Сарселі, будова школи, УККА, пресовий фонд, Наше Життя і т. п. Під сучасну пору стан каси є 494.20 дол.

г) **Сусп. опіка** — цього року підупала, бо референтки були хворі й не могли повести праці так, як намітили.

Контр. Комісія: П-ні Д. Яременко (Докінчення на обгортці)

Книжечко моя, книжечко

(Продовження)

КАРТИНА ДРУГА

ПОЕТ: Захоплююче, кажете? Як для кого. То коли я можу говорити з паном адвокатом?

ЛУЦЬКА: Скажу вам по секрету, тільки вам одному... Мій чоловік виїхав на три дні до Шикаго. Я нікому того ще не сказала, вам — першому.

ПОЕТ: Чому так?

ЛУЦЬКА: Знаєте, всякі типи тепер трапляються... Злодії, тощо... Але вас я не боюсь, навпаки, дуже радо бачила б вас уже сьогодні. Може зайдете на каву і при тій нагоді ми продовжимо нашу розмову на літературні теми. (Знову заглядає до люстра).

ПОЕТ: Я б дуже радо, тим більше, що ви така цікава співрозмовниця.

ЛУЦЬКА: Ах, мені дуже приємно таке почути!

ПОЕТ: Але я дуже зайнятий зараз, знайду наступного тижня.

ЛУЦЬКА: Ви дуже нечемний! Інший поет, якого я знаю, набагато чемніший у відношенні до жінок.

ПОЕТ: Що ж... Кожний поет має свій, так би мовити... стиль, як читач — свій смак.

ЛУЦЬКА: То знайте, що мені ваш стиль не до вподоби. Гуд бай!

ПОЕТ: Всього найкращого! (Обое вішають слухавки).

ЛУЦЬКА: Треба буде сказати чоловікові, щоб не мав із ним ніякого діла. Грубіяна, нахаба! Хіба так поведуться з жінками? Я йому ніколи цього не пробачу! Ось я запрошу на вечерю відомого літературознавця Филिमона Вертихвостенка, а тоді ми побачимо, шановний пане, яка критика з'явиться в часописах на вашу книжку. Побачимо! А що Вертихвостенко вже сьогодні приїде на вечерю — в тому нема найменшого сумніву. Ось я йому вже тепер і потелефоную. (Бере слухавку, поет сидить у задумі над своїми книжками).

КІНЕЦЬ ПЕРШОЇ КАРТИНИ

**

*

(Затишний куточок ню-Йоркського парку. Оля сидить на лавці, Богдан ходить довкола нервовими кроками).

БОГДАН: Звідки я можу знати про смак твоєї подруги? Адже я тільки двічі бачив її, а ти мешкаєш в одному з нею будинку ось уже третій рік. Тобі видніше, що дарувати.

ОЛЯ: Богдане, серденько, не нервуй! Тобі це не личить, бо на носі з'являється кумедна зморшка. Ой, ти смішний! (сміється).

БОГДАН: Радий бодай цим посмішити тебе.

ОЛЯ: Ну, подумай ще трохи, не лілуйся: через три дні Ірині буде дев'ятнадцять років... Який подарунок хотіла б вона мати в цей день?

БОГДАН: Гарного хлопця.

ОЛЯ: Це добре для гумористичного журналу, а про дарунок трохи подумай. Треба принести щось таке... цікаве і разом з тим потрібне їй.

БОГДАН: Все, що я називав досі, було непотрібним.

ОЛЯ: Ти пропонуєш годинник. Ірина має вже два годинники.

БОГДАН: Звичайно, це не годиться.

ОЛЯ: Не забувай, що Ірина, крім того, що вродлива, ще й розумна дівчина. Крім української й англійської, знає також французьку мову.

БОГДАН: В такому разі їй буде приємно отримати французькі пахощі.

ОЛЯ: Вона не вживає пахощів.

БОГДАН: Пахощів не вживає, годинників має вже двоє, для одяжі в шафі вже й місця немає... Що ж, можу запропонувати ще одну річ, але попереджаю: це буде моя остання пропозиція. Подаруємо їй добру книжку.

ОЛЯ: Нарешті! (цілує Богдана). Нарешті ти знайшов справді те, що їй потрібне. Ірина дуже любить читати.

БОГДАН (сідає на лавку): Ще трохи — і я б утомився.

ОЛЯ: Богданчику, ми подаруємо їй

не одну, а три книжки: українською, англійською й французькою мовами. Як добре, що ти згадав про книжку. Бо назагал у подібних випадках наносять гори одяжі, або ще якихось непотрібних дрібничок, від яких у хаті і так ніде повернутись. А книжка — вона завжди потрібна. Бачиш, який ти в мене мудрий!

БОГДАН: За такий комплімент тобі варто навіть морозива купити.

ОЛЯ: Тільки де його тут шукати?

БОГДАН: Воно вже чекає на тебе он там, на розі вулиці. Бачиш? Пішли швидше, поки воно не поїхало далі!

(Взявшись за руки, Богдан і Оля поспішно виходять. Незабаром з'являються обвішані пакунками Василь і Марта Колоди. Марта сідає на лавку, тяжко дихаючи).

МАРТА: Мушу відпочити, бо вже рук не чую.

ВАСИЛЬ: Невже тобі треба було одразу купувати всі ці речі?

МАРТА: Так, треба було! І прошу тебе не сперечатись зі мною!

ВАСИЛЬ: Я не сперечаюсь, я тільки висловив свою думку щодо цієї купівлі.

МАРТА: Коли ми йдемо робити „шапінг“, то тут головна думка моя, бо все господарство на моїх плечах тримається. Ти відробив своїх вісім годин на фабриці і на тому кінець. А я, крім роботи в готелі, ще й дома мушу прибрати, зварити, попрайти...

ВАСИЛЬ: Та ж маємо вже машину, яка пере!

МАРТА: Так, пере, але не прасує! Прасувати все таки мушу я. А я вже ледве на ногах тримаюсь.

ВАСИЛЬ: Хіба ж я тебе змушував іти до роботи? Скільки разів казав тобі, аби сиділа вдома: вистачило б і самих моїх грошей на життя. Так тобі все мало! Сама хочеш працювати.

МАРТА: Хіба я хочу? Я мушу! Інакше всяка Пріська буде насміхатись надо мною, вдягаючи на забаву кожного разу нову суконку, а я — ту ж саму — двічі, а то й тричі.

ВАСИЛЬ: Ну, я на цьому не розуміюсь.

МАРТА: То й мовчи. Он і Ганнусі сповнилось 16 літ, треба подумати про краще вбрання для неї.

ВАСИЛЬ: Вона і так непогано вдягнена.

МАРТА: Але і не ліпше від інших. Зрештою, чи ти бачив, чи звертав увагу на те, як вдягаються дівчата її віку?

ВАСИЛЬ: Та не дуже.

МАРТА: То запитай мене про такі речі. Невже ти хочеш, щоб твоя рідна донька була вдягнена гірше від інших, щоб на неї ніюдин хлопцев не глянув?

ВАСИЛЬ: Та вже он троє дивляться, тобі ще мало?

МАРТА: Так, троє, але які? Чого вони варті разом зі своїми родичами?

ВАСИЛЬ: Я не знаю, чого вони варті, бо не заглядав до їхньої банкової книжки.

МАРТА: Якщо в них така взагалі є, бо он ще й досі власного авта не спромоглися придбати.

ВАСИЛЬ: А може вони авта й не хочуть, збирають гроші одразу на літак?

МАРТА: Дурні твої жарти. І чого то стоїш досі? Сідай, відпочинь трохи, бо запаркував авто так далеко, що вже й сил нема до нього добиратись, ноги попухли.

ВАСИЛЬ: Сил нема... То не треба було одразу всі ці речі купувати! Можна було б і наступного тижня трохи докупити.

МАРТА: Чи не думаєш ти, що той рожевий капелюх чекав би на мене аж цілий тиждень? Та його вже сьогодні хтось би забрав! Або та срібляста суконка... Ще трохи — й її не було б. А де ти знайдеш таку розкішну суконку за такі малі гроші?

ВАСИЛЬ: Що-о-о? Малі гроші? Та ж вона майже сімдесят доларів коштувала. Це вже для тебе малі гроші?

МАРТА: Не перебільшуй, ціна її не сімдесят, а тільки шістдесят дев'ять доларів і дев'яносто п'ять центів. А виглядає вона на всі сто доларів. Таким чином ми зекономили понад тридцять доларів, а ти кажеш, що я не вмю жити. Он пані Носик має сукню за сто двадцять доларів і чоловік їй не дорікає, а ти мені все життя, мабуть, згадуватимеш про цю нещасну суконку... (схлипує).

ВАСИЛЬ: Мартусю, не починай, я вже й забув про неї!

МАРТА: І забудь, чудово! Я казатиму всім, що заплатила за неї дев'яносто три долари. Вона на таку виглядає, а нас шануватимуть більше.

ВАСИЛЬ: Про мене кажи хоч і двісті.

МАРТА: Ні, це вже за багато, можуть не повірити, а дев'яносто три — якраз добра ціна. Ой, хоч би швидше додому добратись та поміряти її! І треба ж було тобі так далеко паркувати кару!

ВАСИЛЬ: Так ближче не було місця вільного.

МАРТА: Напевно було, але тобі, як завжди, ліньки шукати! Лінтьох, ведмідь неповоротний, і де ти взявся такий на мою бідну голову?

ВАСИЛЬ: Тихо, не галасуй так, бо он іде один знайомий.

МАРТА: Де, хто такий?

ВАСИЛЬ: Он той, що саме до брами ввійшов.

МАРТА: Хто ж то такий? Щось я його не пізнаю. Ах, чи не пан інженер Цибулька? (поправляє зачіску, підмальовує уста).

ВАСИЛЬ: Та ні, то не він.

МАРТА: То хто, кажи нарешті!

ВАСИЛЬ: Та це один поет-бідака, який власним коштом книжки видає.

МАРТА: Так йому й треба, хай не пише! Хто ті книжки тепер купує?

ВАСИЛЬ: Та це так.

МАРТА: О жах, у нього в руках паунок!

ВАСИЛЬ: Але ж тільки один. У нас он скільки тих пауків — і нема ніякого жаху.

МАРТА: Так, але в нас путні речі, а в нього? Ось побачиш, — то книжки й він обов'язково намагатиметься продати їх нам. Кажи, Васильку, що ми вже їх маємо, читали.

ВАСИЛЬ: А як то нова книжка й її ще ніхто не читав?

МАРТА: Такого не буде. Зрештою, я від нього зумію дуже швидко відробитись, я тільки за тебе боюсь. Хіба ти маєш твердий характер? Він може тебе легко вмовити й ти купиш його книжку.

ВАСИЛЬ: Та можна було б і купити раз. Він непогано пише, чув я.

МАРТА: Для чого викидати по-дурному гроші? Хіба ти будеш її коли читати? Ти навіть для телевізії увечорі не маєш часу, не то що для книжки.

ВАСИЛЬ: Та це так.

МАРТА: А життя тепер подорожчало, кожного центика треба берегти. Ми й так витратили сьогодні багато грошей, мабуть яку сотню доларів.

ВАСИЛЬ: Додай ще двадцять.

МАРТА: От бачиш, як воно тепер з грошима... Та не дивись ти в той бік увесь час, може він і не пізнав нас, мимо пройде. Зрештою, мене він не спіймає, я за тебе боюсь. Ти ще маєш гроші?

ВАСИЛЬ: Ще трохи, яку десятку.

МАРТА: Негайно віддай мені.

ВАСИЛЬ: Незручно саме тепер виймати гроші, ось він уже поруч.

(Входить пост із невеличким пакунком у руках).

ПОЕТ: І де тільки наших людей немає! А в Нью Йорку, мабуть, найбільше. Доброго дня вам!

ВАСИЛЬ: Спасибі! Доброго дня і вам! Прогулюєтесь?

ПОЕТ: Трохи. Шкода такого погідного дня сидіти в хаті.

ВАСИЛЬ: День справді чудовий.

ПОЕТ: Дозвольте біля вас промститись на хвилинку?

ВАСИЛЬ: Просимо, просимо, місця всім вистачить.

МАРТА: Тим більше, що я вже йду. Васильку, дай мені ключі від карри, я під'їду трохи ближче, щоб не тягти всі пакунки так далеко. Ох, як я втомилась! Якби оце були гроші, то негайно б взяла таксівку й поїхала додому, а ти б уже сам шукав нашу кару. Але що ж зробиш, коли в кишені лишається всього кілька центиків. Ох, біда з тими грошима!.. Знову доведеться цього тижня позичити в сусідів. І добре ще буде, як вони позичуть...

ПОЕТ: Якщо вам так скрутно з грошима, то я можу позичити.

МАРТА: Справді? Яка несподіванка! Скільки ж ви можете нам позичити?

ПОЕТ: На жаль, багато не можу, але яких доларів двадцять...

ВАСИЛЬ: Ні, ні, не треба, ми якось обійдемося.

МАРТА: До того ж вони нас і не врятують. Невже ви думаете, що я, чоловік і донька зможемо довго жити на ті ваші нещасні двадцять доларів?

ПОЕТ: Я так не думаю, але в мене немає зараз більше. Я оце видав книжку власним коштом, на яку й пішли всі мої збереження. (Кінець б.)

При громадській роботі

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ.

(Докінчення зі ст. 30)

провірила касу й діловодство Відділу, висловила признання за працю та поставила внесок на уділення абсолютної, що збори й ухвалили.

Нова Управа: п-ні Галина Білик, голова, п-ні Катерина Коць, містоголова й орг. референтка, п-ні Лідія Величковська, секретарка, п-ні Олександр Княжинська, скарбничка. Референтками стали: п-ні Надія Кух імпрезовою, п-ні Ірина Качмарська культ.-освітньою, пп. Ю. Демченко й А. Карий господарськими, п-ні О. Вігер сусп. опіки.

Контр. Комісія: пп. Д. Яременко, Ю. Попович і А. Одуляк.

Збори закрила нововибрана голова дякуючи за довір'я.

Ірина Качмарська
секретарка сходин

БРІДЖПОРТ, КОНН.

Із діяльності 73 Відділу СУА

Великодній стіл у „Рідс“: У Страстний Четвер, заходами референтки зв'язків п-ні О. Папроцької, вдекоровано Великодній стіл у виставовому вікні одного з великих магазинів нашого міста „Рідс“. Були показані наші писанки, кераміка, паска, притягаючи увагу багатьох людей.

Вечір писання українських писанок: З ініціативи місцевого Відділу СУА був улаштований „Вечір писання українських писанок“, що відбувся в Інтернаціональному Інституті Бріджпорту у Велику П'ятницю. Декілька днів перед тим, у місцевій американській газеті була вміщена стаття, яка інформувала читачів, що такий вечір відбудеться. Спосіб писання писанок вміло показувала п-ні О. Папроцька і при тому розповідала про українські Великодні звичаї. Також удекоровано стіл писанками, керамікою, книжками і Великодньою бабкою. На цьому вечорі було багато відвідувачів, представників різних національностей. У влаштуванні цього вечора приймали участь пп.: І. Федоронько, А. Чернявська, Г. Болонна, М. Остапенко і Ф. Бойчук.

Інтернаціональний Фестиваль: Фестиваль, що його кожного року влаштовує Інтернаціональний Інститут нашого міста, відбувся 26. червня ц. р., на березі океану у Бальовій Залі. До Комітету Фестивалю від СУА бу-

ли вибрані пані: голова цього ж Комітету А. Чернявська, заступниця Г. Болонна, до столів з українськими мистецькими виробами пп.: С. Жеребецька, Г. Болонна, О. Пендаківська, О. Папроцька, до стола з українськими стравами пп.: М. Чубатий і І. Федоронько. Участь у Фестивалі брало 16 національностей. Український Віддів узяв перше місце за столи, про що була стаття в місцевій американській газеті. На королеву Фестивалу була вибрана українська дівчина Ірина Цап, дочка Союзянки, за що отримала нагороду 1 тиждень вакацій на Флориді на 2 особи. Ірина Цап є членом танцювальної групи „Веселка“, Пласту та українського хору. Українська танцювальна група „Веселка“ з Нью Гейвену під проводом п. Василя Гіни відтанцювала 5 танців: Сіянка, Чумак, Козачок — сольо, Запорожець і Гречаники. Вітали наших танцюристів понад 2 тисячі глядачів довгими оплесками.

На Фестивалі було влаштовано виставку народного мистецтва всіх національних груп, що брали участь у Фестивалі. Українську частину виставки репрезентували пані: М. Чубатий, І. Федоронько, С. Жеребецька, А. Чернявська, О. Папроцька, Оксана Шуст, Г. Болонна, Л. Самчук, Рома Якимець, П. Самчук, Зелик, Олександр Шуст, яка також спекла гарний коровай на виставку.

У влаштуванні українського Відділу на виставці, як позиченні експонатів народного мистецтва, приготуванні страв та іншому, брали участь усі членки нашого Відділу.

М. Остапенко
пресова референтка

В ЩО БУДЕМО БАВИТИСЬ?

(Докінчення зі ст. 23)

— Міліція! Ховайтесь! Вони вас можуть взяти до тюрми!

Ми швидше сіли на літак і відразу відлетіли.

— Прощайте, наші рідні! — крикнули ми вже з літака. — Ми приїдемо знову, як станемо великі і здобудемо для вас незалежну Україну!

Вдома нас зустріла мама і трохи насварила за непорядок, що ми зробили в хаті. А потім усміхнулась і сказала:

— Видно, що пора вам на ва-

кації. Ви вже натомились від науки. Ну, нічого, тримайтесь: через місяць — вакації.

І ось ми поїхали на вакації. Спочатку навколишня природа цілковито захопила нас: ми качалися по траві, пірнали в копиці сіна, ловили рибу, купались у річці... А потім почали шукати таких забав, що ми вже давно не мали.

— Давайте бавитися в школу, — запропонувала Ліда.

— Так, так, у школу! — згодилися ми.

Ми сіли під криластим дубом, забули про пташки і квіти навколо нас і почали змагатися, хто краще відповість на запитання Левка, що, як старший, був у нас за вчителя.

А мама, побачивши таке, засміялась і сказала:

— Ну, що ж, я бачу, що вам уже пора до школи. Ще два тижні — і ваше бажання здійсниться.

ДЛЯ ХВОРИХ І ДІТЕЙ

69 Відділ СУА ім. Наталії Кобринської у Лорейні, Огайо постановив цього року зложити пожертву. У лютому ц. р. надіслав до Централі СУА суму 130 дол. з проханням призначити це для хворих і дітей у Німеччині.

Це завдання розв'язано спільно з Об'єднанням Українських Жінок у Мюнхені. Гол. Управа ОУЖ подала список 8 старших самітніх жінок, що потребують підтримки. Окрім того в лікарні Регенсбургу є ще кілька наших хворих під опікою їх пароха о. Проскурницького. На ту ціль пішла половина пожертвованої суми.

А як із пожертвою для дітей? Молодечі організації Пласт і СУМ влаштовують у Німеччині літні табори. Не всі батьки в силі оплатити там побут дітвори. Тому за другу половину пожертви створено ряд стипендій. Пласт погодився прийняти двоє, а СУМ троє дітей на свій літній табір.

Вквортці Об'єднання Українських Жінок пропонує точне розчислення з розподілу грошей. Управа 69 Відділу одержала ці подяки старших жінок, посвідку о. Проскурницького та признання від Управи обох таборів. Зазначено, що на оселю СУМ одержали стипендії — Богдан Фарина з Ляндсгуту, Іван Хом'як із Дюссельдорфу і Стефанія Боднар із Франкфурту.

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

**2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHILA., PA.**

Return to 'OUR LIFE' Magazine
4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

Централа одержала

від 20. червня до 14. вересня 1966:

ПРЕСОВИЙ ФОНД Н. Ж.:

Окр. Рада США, Шикаго	20.00
Окр. Рада США, Дітройт	10.00
Від. 18 Джемейка	5.00
„ 28 Ньюарк	5.00
„ 47 Рочестер	25.00
„ 71 Джерзі Сіті	10.00
Марія Богдан, Ванкувер	10.00

По 5.00: Мирослава Зубаль, Дітройт, Марія Савчин, Філадельфія, Ольга Фараонів, Трентон, Анна Стецько, Мамі, Іванна Ратич, Едісон.

По 3.00: Неллі Ковалишин, Нептун.

По 2.00: Ольга Блищак, Монреал, Ірина Кашубинська, С. Малиновська, обидві з Клівленду, Юлія Бубела, Анна Дусаненко, обидві з Нью Йорку, Неоніла Кудич, Володимира Нагорняк, обидві з Шикаго, Соня Гасин, Марія Филипович, Володимира Брикович, усі з Філадельфії, Ізидора Боярська, Бронкс, Люся Струк, Наегара Фолс.

По 1.00: Софія Коритко-Линч, Ірвінгтон, Єлисавета Олексинин, Гартфорд, Анастасія Королишин, Еленпарк, Марія Горінь, Милвід, Ольга Тарнович, Судбури, Стефа Луцик, Торонто.

ФОНД „МАТИ Й ДИТИНА“:

Від. 1 Нью Йорк	30.00
„ 11 Трентон	60.00
„ 13 Честер	20.00
„ 28 Ньюарк	90.00
„ 33 Клівленд	125.00
„ 33 Клівленд, збірка	20.00
„ 47 Рочестер	103.50
„ 55 Лос Анджелес	10.00
„ 59 Балтимор	10.00
„ 63 Дітройт	65.00
„ 71 Джерзі Сіті	20.00
„ 83 Нью Йорк	10.00
Надія Громницька	20.00
Тетяна Шкільна	10.00

ФОНД ЗВ'ЯЗКІВ І РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ:

Від. 22 Шикаго	25.00
„ 29 Шикаго	15.00
„ 84 Шикаго	5.00

ФОНД ДОМУ США:

Від. 71 Джерзі Сіті	5.00
---------------------	------

Надія Громницька	30.00
Катерина Джорджія, Іджіпт	5.00

ФОНД „500“:

Від. 19 Амстердам	20.00
Ірина Кашубинська, Клівленд	1.48

ДІМ ДЛЯ СТАРШИХ:

Д. і І. Витановичі, Шикаго	10.00
О. Чапельська, Бреквіл	2.00

СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД США:

Від. 71 Джерзі Сіті	5.00
---------------------	------

СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД ІМ. О. ГОРДИНСЬКОЇ

Від. 28 Ньюарк	25.00
----------------	-------

СТИП. ФОНД 72 ВІДДІЛУ США:

Від. 72 Нью Йорк	335.00
------------------	--------

ФУНДАТОРИ ДОМУ США

Від. 29 Шикаго	100.00
----------------	--------

УКР. КАТОЛ. УНІВЕРСИТЕТ У РИМІ

Від. 82 Бронкс	100.00
----------------	--------

Д. і І. Витановичі, Шикаго	10.00
----------------------------	-------

З подякою,

Ірина Качанівська, секретарка
Анна Сивуляк, касієрка

ЗВІТНІ ЛИСТКИ

У літніх місяцях канцелярія Централі провела перегляд надісланих звітних листків. Хоч не всі Відділи їх надіслали, з існуючих можна було дістати погляд на працю Округи. Включено в цей огляд в поодиноких Округах:

Філадельфія — Відділи 13, 41, 42, 43, 44, 48, 54, 59, 88

Нью Йорк — Відділи 1, 3, 4, 8, 21, 35, 66, 73, 82

Ньюарк — Відділи 61, 67, 70

Рочестер — Відділи 19, 47, 49, 68

Дітройт — Відділи 5, 26, 56, 63, 76

Клівленд — Відділи 7, 33, 69, 87

Шикаго — Відділи 22, 36, 74

З-поміж Відділів, що не належать до Окружних Рад, надіслали звітні листки — 16 з Міннеаполісу, 17 із Маямі, 75 із Денверу, 77 із Фініксу і 79 із Бостону.

В останньому часі наспіло ще кілька звітних листків, але через спізнен-

ня їх уже не можна було включити в цей огляд. Окружні Ради дістали його для вжитку й інформації.

РІЗДВЯНЕ ПРИВІТАННЯ

Кілька листівок і писанок, що наші Відділи післали нашим воякам у Вієтнамі, мали великий успіх. То ж не покидаймо початого діла! Вже незабаром почнеться акція Різдвяних посилок до Вієтнаму. Пошукаймо адрес вояків із нашої місцевости, що там знаходяться. Кожен Відділ може вислати їм Різдвяну посилку з пучком пшеничних колосків, символом нашого „дідуха“. Це принесе наших хлопцям велику радість.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

..У дописі п-ні Євгенії Остап'юк про школу українознавства в Маямі помилково подано, що п-ні Христіна Наганів давніше вела таку школу в Дітройті, а вона вчителювала в такій же школі в Денвері, Колорадо. При цій нагоді зазначуємо, що п-ні Вікторія Навроцька, окрім 5 дол., що їх зложила на школу, пожертвувала ще 4 дол., разом 9 дол.

*

У Н. Ж. ч. 7, 1966 подано у звітномленні 75 Відділу США, що спомини з Дубенської тюрми відчитала п-ні Валя Медвецька. П-ні Медвецька є авторкою тих спогадів, а відчитала їх п-ні Марія Горчаківська. За недогляд перепрошуємо.

ЖИТТЕПИСНІ ДОПОВІДІ

ПРО ВИДАТНИХ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК

знаходяться в архіві США

На бажання Відділу висилаємо доповідь про — Ольгу Басараб, Марію Заньковецьку, Олену Кисілевську, Ольгу Кобилянську, Наталію Кобринську, Уляну Кравченко, Константину Малицьку, св. княгиню Ольгу, Олену Пчілку, Софію Русову, Олену Телігу, Лесю Українку, Дніпрову Чайку.